CALVINIST-CONTACT

CHATHAM, ONTARIO, FEBRUARI 1, 1952
3RD YEAR OF PUB. NO. 33

IN DIT NUMMER:

HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE IN CANADA

Ten Noorden van Ottawa in de provincie Quebec ligt een landstreek buitengewoon rijk aan natuurschoon en daarom zeer geliefd bij touristen. Maar in deze mooie landstreek woont een bevolking, die bijna teruggezonken is tot het levenspeil van inboorlingen. Zodoende ontmoeten licht en donker elkaar in deze landstreek. In dit nummer vindt men een artikel waarin men meer kan lezen over de bewoners ervan.

CALVINIST-CONTACT

Holland-Canadian Magazine in Canada.

Issued every 1st and 15th of the month. Published under auspices of the Chr. Ref. Immigration Societies in Canada.

Managing Editor: **John Vander Vliet,** 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario

Contents: All matters for publication (except advertising) should be sent to the office of the Managing Editor.

Immigration societies, groups and churches in Alberta are requested to send matters of interest for publication to our representative, J. de Jager, P.O. Taber, Alberta.

Business Manager: **John Vellinga,** Box 234, Chatham, Ont.

Subscriptions and advertising: Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Business Manager, Box 234, Chatham, Ont. Subscriptions $3.— a year in advance.

Printers: **The Mercury Press,** Chatham, Ont.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Werken via eigen Organisatie

Hieronder volgt een lijst met de namen en adressen van de verschillende „full time" field-agenten die in dienst staan van het Synodale Immigratie Comite der Chr. Ref. Church. Wendt U tot hen wanneer U een aanvraag wilt maken voor familieleden, of wanneer u mogelijke werkgevers weet voor nieuwe gezinnen. Deze personen zijn te alle tijde volledig op de hoogte met de laatste regelingen betreffende immigratie; vraag daarom hun hulp betreffende immigratiezaken. Laten wij alle emigratie-zaken behandelen via onze organisatie en fieldagenten.

FIELD-AGENTEN ONZER ORGANISATIE

British Columbia:
Mr. A. de Jong, 1714 Nanaimo Street, Nw Westminster, B.C., Phone N.W. 3449

Alberta: Zuid,
Mr. B. Nieboer, Iron Springs, Alta Phone R 216

Alberta: Noord,
Mr. Herman Wieringa, 7829-111 Ave., Edmonton, Alta., Phone 41537

Manitoba:
Mr. J. de Jong, 245 Jamieson Ave., East Kildonan, Man.

Ontario: Oost,
Mr. L. Vanden Berg, P.O. Box 92, Brockville, Ontario, Phone 2058

Ontario: Zuid-West,
Mr. John Vellinga, P.O. Box 234, Chatham, Ontario, Phone 3695 R

Algemeen Secretaris:
Mr. John Vander Vliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario

Editorial

door John Vander Vliet

Ontplooiing

Er was een tijd, en het is nog niet zo heel lang geleden, dat de jonge Canadees werd aangemoedigd om naar het Westen te gaan, naar het land van de prairies en de cowboys, de buffels en de coyotes, de graansilo's en de „cattle ranches". „Daar," beweerde men, „ten Westen van Old Fort Garry, daar leerde men eigenlijk pas echt leven, dicht bij de natuur van de Canadese steppe". Daar was het avontuur, daar lag de toekomst van het land. „Go West, young man, go West."

Maar de tijden veranderen en de omstandigheden wijzigen zich. Van een grote behoefte aan arbeidskrachten van buiten de provincies hoort men daar tegenwoordig niet meer en in plaats dat de speciale oogsttreinen tegen goedkope trieven alleen in Westelijke richting lopen, zoals te doen gebruikelijk was, komen nu in de zomer de sterke jongemannen uit Saskatchewan en Manitoba de farmers in Ontario te hulp in de drukke tijd.

Tijden veranderen en nieuwe streken trekken de aandacht. De roep van het Noorden wordt gehoord. De onbekende, dunbevolkte gebieden verliezen hun onherbergzaamheid en de moderne vervoermiddelen korten de afstanden belangrijk in. Zegt men ook niet, dat het klimaat verbetert over de opgebroken en ontboste velden?

De tijden veranderen en de landstreken ontwikkelen zich. Geperfectioneerde methoden weten aan de bodem schatten te ontworstelen, waarvan voorheen het bestaan niet werd vermoed. Nieuwe behoeften vragen om delfstoffen in hoeveelheden, die vroeger als fantastisch zouden zijn aangemerkt. Valleien en heuvels, die na het krijgsgeschreeuw der Indianen geen ander geroep hebben weerkaatst als de melancholieke stem van een ver verwijderde locomotief op zijn lange reis naar de kust, nodigen nu de bewoners van dichtbevolkte streken om zich daar te vestigen waar de landprijzen laag en de verwachtingen hoog zijn. Het Oosten van Canada lokt, dat lachende land met zijn zonneschijn en zeelucht, zijn vriendelijke bevolking en ongerepte natuur.

Canada is het land van vrijheid en ruimte maar ook van ontplooiing. Vanuit het Zuiden komt nu de drang naar het Noorden en Oosten, langzaam, gestadig, totdat met de hulp van nieuwe bewoners uit andere landen de spreuk onder het Canadese wapen eerst ten volle tot haar recht zal komen niet alleen wat de uitgestrektheid van haar oppervlakte, maar ook wat de bevolking betreft. „A mari usque ad mare", Van de zee tot aan de zee.

* * *

Leningen in Nova Scotia

In de verschillende provincies van Canada zijn door de regeringen regelingen getroffen om gelden te lenen tegen een matige rente aan personen, die zich willen vestigen op het land als farmers. Dit geldt voor burgers zowel als voor immigranten. De instantie waardoor deze leningen in Nova Scotia worden behandeld is de Nova Scotia Land Settlement Board welke in 1932 werd gesticht en sindsdien velen heeft geholpen om zich als farmer te vestigen en om hun positie te verbeteren.

De ervaring heeft ook hier geleerd, dat het niet goed is gelden te lenen aan mensen die totaal geen ervaring hebben als boer en ook niet aan hen die zelf niets bezitten. Het gevolg van de toepassing van dit beginsel is dan ook dat het percentage mislukkingen buitengewoon laag is. De ondervinding opgedaan met veteranen uit de eerste en 2de wereldoorlog wees hetzelfde uit en velen, die zonder enige kennis van grond en gewassen van bemesting en vee ergens op een stuk land werden geplaatst zijn jammerlijk mislukt, maar anderen, die voor hun diensttijd aan dit soort werk en aan het leven op het land gewoon waren, hebben een zeer nuttig gebruik gemaakt van de zeer gunstige voorwaarden.

In Nova Scotia kunnen boerenzonen en andere personen,die met het vak vertrouwd zijn, leningen krijgen indien zij niet jonger dan 21 en niet ouder dan 50 jaar zijn. Immigranten met ervaring, die naar deze provincie zijn gekomen met 't doel om zich daar te vestigen, moeten twee jaar op een farm werken voordat zij in aanmerking komen voor een lening van de Land Settlement Board. In vele gevallen is deze periode ook vereist om geld op te sparen voor de betaling van de eerste termijn. Soms echter, als een immigrant bij aankomst in het bezit is van enig kapitaal, wordt door de betrokken instantie een uitzondering gemaakt en krijgt zo iemand een lening van hoogstens 50 pct. van de waarde van de boerderij.

Het maximum bedrag, dat in normale gevallen wordt uitgekeerd is $ 8000.00 en dit omvat dan de farm, de machinerie-en en de veestapel. Bij het verkrijgen van zo'n lening moet de aanvrager aan de volgende voorwaarden voldoen: (1) dat hij een redelijke kans heeft om te slagen, (2) dat de farm die hij wil kopen zijn geld waard is en (3) dat hij zelf een derde van de koopprijs bezit. De Land Settlement Board zal hem dan de rest lenen op voorwaarde dat de door hem te betalen prijs van de farm overeenkomt met de geschatte waarde. Men kan dus niet verwachten, dat iemand, die te veel geld voor een farm heeft geboden daarop nu ook zonder meer de goedkeuring en de lening van de regering zal krijgen.

Een lening voor het aanschaffen van vee en machines mag niet hoger zijn dan de helft van de waarde daarvan.

Leningen lopen van tien tot 25 jaar op voorwaarde dat de vervaldatum niet valt na de een en zestigste verjaardag van de aanvrager. De rentevoet is 4½ pct. per jaar. De Board vraagt een bedrag van $ 35.00 voor onkosten, zoals het onderzoeken van de eigendomsbewijzen en het schatten van het land. Afbetalingen kunnen gemaakt worden per maand, per half jaar of per jaar naar gelang van het inkomen dat de farmer ontvangt. Als hij bijvoorbeeld iedere maand zijn melk-cheque ontvangt kan hij ook het beste iedere maand een afbetaling maken, maar indien hij aangewezen is op de opbrengst van fruit en groenten dan is het voor hem beter, dat hij eens of tweemaal per jaar betaalt.

De nieuwste toevoeging aan deze zeer gunstige voorwaarden is, dat het nu mogelijk is gemaakt een levensverzekering te sluiten voor het niet-betaalde gedeelte van de lening. De premie van deze groepsverzekering wordt betaald door de farmer en de regering samen. De kosten hiervan voor de settler zijn niet hoger dan 40 cent per maand voor elke duizend dollar.

NIEUW ATOOMWAPEN?

Geen doden en gewonden, geen verwoesting

Amerikaanse atoomgeleerden zijn bezig met een onderzoek naar de mogelijkheid van het gebruik van een geheel nieuw en heel merkwaardig atomisch wapen.

Het wapen bestaat uit wat men noemt „atoom-stof", dat over grote steden, troepenconcentraties of andere strategisch belangrijke objecten gestrooid moet worden.

De mensen, die zich bevinden op plaatsen waar dit „atoom-stof" wordt verspreid, moeten de plaats binnen 24 uur verlaten.

Als zij langer dan 24 uur zich blootstellen aan de inwerking van atoom-stof heeft dit verwonding of de dood tengevolge. Als zij de plaats echter binnen die tijd verlaten zullen zij geen nadeel ondervinden.

Ofschoon er geen nadere gegevens dienomtrent beschikbaar zijn houdt men het voor mogelijk, dat de geleerden alle moeilijkheden, die aan de voorbereiding van het practisch gebruik van dit wapen zijn verbonden reeds hebben overwonnen.

„Atoom-stof" zou dan een geweldig wapen zijn, waardoor men beter nog dan met gewone bombardementen maar zonder dat het een mensenleven zou kosten of er een gebouw zou vernietigd worden, hetzelfde zou kunnen bereiken.

CONTACT MET DE ADMINISTRATIE

Er woont aan de Mercer Street in Chatham een juffrouw, die bezield is van ijver voor de zaak van C.C. Zij staat met onze krant op en gaat er mee naar bed, zo gezegd. Ja, wij maken ons sterk, dat zij er in haar slaap nog dikwijls mee bezig is. En we hebben helemaal niet de illusie dat het alleen maar zoete dromen zijn, die haar bezig houden. Och heden nee. Want, eerlijk, veel moeilijkheden zijn haar deel.

Dikwijls zullen de boze brieven van abonnee's, die, al haar inspanning ten spijt de krant niet krijgen, als spoken door haar afgetobde denken waren.

Zij krijgt elke keer weer kranten terug, omdat het adres erop niet goed was, volgens de postman. Daarom zeggen wij nog eens: wie zelf geen letter-box heeft, moet als hij zijn adres opgeeft, er bij zetten: c.o Mr. Die en Die. Er zijn zoveel mensen, die dat niet doen en als er dat niet bij staat op het adres hoeft de post de krant niet te bezorgen. Hij doet het wel eens, als hij tenminste weet waar U woont, maar als hij 's morgens met zijn verkeerde been uit bed is gestapt of wat erg druk is, denkt hij misschien: laten ze het dan maar goed doen.

En dan nog iets anders: Als U verhuist geef dan zo nauwkeurig mogelijk Uw nieuwe adres op, maar vergeet ook niet Uw oude adres erbij te zetten. Anders moet onze ijverige juffrouw Uw naam opzoeken uit een lijst waar enkele duizenden namen op staan. U doet haar een grote dienst als U ook het nummer opgeeft, dat altijd boven Uw adres staat afgedrukt. Als U dat niet doet, dan kan zij heel goed, zonder het te merken, iemand anders laten verhuizen, die net zo als U heet. En dan heb je de poppen aan het dansen, natuurlijk.

Licht en donker

ONTMOETEN ELKAAR TEN NOORDEN VAN OTTAWA

Het heuvelland rond Gatineau vallei

Ten Noorden van Ottawa ligt een landstreek waar de uitersten elkaar ontmoeten. Het is de vallei van de Gatineau rivier en het haar omringende heuvelland; deze streek staat bekend om haar weergaloze natuurschoon . . . . en haar ongelooflijke armoede en primitiviteit. Ofschoon deze streek in de zomer wemelt van touristen zijn de bewoners ervan bijna volslagen verstoken van de moderne beschaving. Zij leven in de primitiefste omstandigheden, die zich voor blanken laten denken en begeren ook niet anders. Ofschoon stammend uit een christelijke beschaving zijn deze mensen bijna teruggezonken tot het peil, waarop inboorlingen in Afrika leven. Kleine dorpjes, die enkele eeuwen oud moeten zijn herbergen een bevolking zonder wetten, bijkans zonder medische verzorging, zonder invloed van kerk of wereldlijke regering, zonder boeken en zonder radio. Er zijn dorpen, waarvan het bestaan op de regeringsbureaux nauwelijks bekend is.

Kluizenaars en wonderdokters

Bij helder weer kan men, staande op de Peace Tower, de kronkelende loop van de Gatineau rivier, die vanuit het Noorden bruisend en schuimend naar Ottawa stroomt een heel eind volgen, tot waar het gezicht zich verliest in het nevel-omsluierde heuvellandschap, dat de einder afsluit. De Gatineau rivier is de zilveren weg die leidt door een van Canada's meest romantische streken, een streek die bij touristen sterk in trek staat om haar natuurschoon. Als het zomerseizoen daar is dan trekt heel Ottawa naar de Gatineau. Hoge regeringsambtenaren en winkelmeisjes, zakenmensen en fabrieksarbeiders, iedereen moet van tijd tot tijd een uitstapje maken naar dit wondermooie oord. Natuurlijk zijn het niet alleen de bewoners van Ottawa, die hier hun ontspanning zoeken. Duizenden vanuit geheel Canada komen jaarlijks naar de Gatineau. En zelfs touristen uit Amerika zijn hier lang geen zeldzaamheid.

Er zijn vele Amerikaanse familie's, die hier elk jaar terugkeren om er hun vacantie door te brengen in het heuvelland van Gatineau. Zij hebben er dikwijls uitgestrekte jachtterreinen, die tot in geslachten voor hen gereserveerd zijn. Verscheidene Gouverneurs Generaal van Canada hadden hier hun zomerverblijf. En geen wonder, want het land van Gatineau is betoverend mooi. Dat kunnen u de kunstschilders verzekeren, die er in alle seizoenen te vinden zijn, gewapend met penseel en palet om er de schoonheid van dit landschap vast te leggen; geheimzinnige schaduw tegen het donkergroen van dennen, de juichende pracht van allerhande bloemen, of, in de herfst de stille gloed van dorrend blad op hoge heuveltoppen tegen wazigblauwe luchten; de koele schittering van duizend en een naamloze meren, diep en glashelder.

Maar deze grote belangstelling voor het land van Gatineau gaat aan de bewoners ervan bijkans ongemerkt voorbij. Natuurlijk zien ze dikwijls de blinkende auto's en kampeerwagens, maar van enig contact tussen hen en de touristen is nauwelijks sprake. Zij leven hun eigen afgetrokken leven en bemoeien zich niet met mensen van buiten, die voor hun begrip wel tot een andere wereld mogen behoren. Zij willen het liefst zo weinig mogelijk met de touristen te maken hebben en begeren ook niet kennis te maken met hun rijkdom en hun beschaving.

Bijna allen zijn afkomstig uit Schotland of Ierland, maar niemand weet blijkbaar precies wanneer hun voorvaderen zich hier vestigden. Waarschijnlijk kwamen zij hier enkele eeuwen geleden heen om de armoede in eigen land te ontvluchten.

Sommigen van hen trokken naar het Noorden en zochten een bestaan in de jacht op pelsdieren, anderen ontbosten de grond en begonnen een schamel landbouwbedrijf, terwijl weer anderen zich toelegden op het kappen van hout.

Een rijk bestaan vonden zij ook hier niet, maar het schijnt dat zij in elk geval voldoende verdienden om in leven te blijven. En tot op de dag van vandaag schijnen zij ook weinig meer nodig te hebben. Dikwijls vindt men er een blokhut, die meer dan honderd jaar oud moet zijn, bewoond door drie of soms vier geslachten. Over-grootvader kwam uit Ierland of Schotland, hakte reusachtige bomen om waarvan hij zich een hut bouwde en oefende de landbouw uit op de vrijgekomen grond. Grootvader nam het over toen zijn vader te oud werd om te werken; toen volgde de vader en toen de zoon. Alleen in streken, waar de kwaliteit van de grond een betere waarborg was voor succes vindt men de blokhut vervangen door grotere en gerieflijker gebouwen. Maar steeds vindt men ook daar nog de blokhut aanwezig, waarin het geslacht zijn nieuwe toekomst begon.

Zodoende vindt men echter nauwelijks een moderne boerderij in het land van de Gatineau, waarbij geen blokhut wordt aangetroffen. Deuren en ramen mogen er aan ontbreken of het dak wat verwaarloosd, maar de wanden gehouwen uit zware massieve boomstammen staan nog hecht en sterk overeind.

GEHEIMZINNIGE DORPEN

Vergeleken bij de mensen, die in de dorpjes verderop het heuvelland in, wonen, leidden deze landbouwers echter een welvarend bestaan. Er zijn dorpjes, waarvan het bestaan zelfs nauwelijks bekend is en waar de bevolking een armzalig en dikwijls ontstellend primitief leven leidt. Het gebrek aan wegen, scholen en kerken en andere beschavende invloeden, gepaard aan een aangeboren onverschilligheid van de mensen tegenover zulke zaken, hebben enkele van zulke dorpjes aan de rand van de volledige ondergang gebracht. Er is een dorpje, dat bestaat uit twaalf gezinnen, die alle dezelfde naam dragen. Vorig jaar kwam aan het licht, dat drie kinderen uit een bepaald gezin in dit dorpje een vreemde besmettelijke ziekte hadden, althans dat dachten de bewoners. Maar een medisch onderzoek bracht aan het licht, dat de ziekte niets anders was dan ondervoeding. Een van de kinderen stierf. Het behoeft nauwelijks gezegd te worden dat verreweg de meeste van deze dorpen heel zelden door 'n dokter of een verpleegster bezocht worden. Velen van de bewoners hebben nog nooit een boek of een tijdschrift gezien of een radio of gramofoon gehoord. Gezag van kerk of regering ontbreekt er ten enen-

male. Het recht wordt onderling gehandhaafd op de meest primitieve wijze, belasting wordt er niet betaald. Gedurende de eerste wereldoorlog zochten vele deserteurs hun toevlucht in deze oorden en geen verstandig mens zou er ooit aan denken hen hier op te sporen.

In de meeste dorpen ontbreekt ook elke vorm van huwelijkswetgeving. Het huwelijk is zuiver een onderlinge overeenkomst. Het leven is bijna teruggezonken tot het peil van inboorlingen, die nimmer met beschaving in aanraking kwamen. Kinderen worden er om zo te zeggen met een geweer in de hand geboren en het hoeft dan ook nit te verbazen, dat dikwijls meningsverschillen beslecht worden met een kogel. In de lente van 1951 gebeurde het nog dat een teleurgestelde minnaar zijn concurrent en ex-geliefde op hun trouwdag onder vuur nam. Gelukkig voor het bruidspaar miste hij zijn doel.

In bijna elk dorpje vindt men kluizenaars en wonderdokters. Het is helemaal niets ongewoons in het bos plotseling op een vervallen hutje te stoten dat bewoond wordt door een oude man met lang haar en lange baard, die op de een of andere manier in zijn levensonderhoud voorziet en die niets anders van het leven wenst dan alleen gelaten te worden. Wonderdokters, wier beroepsuitoefening meestal bestaat uit het opleggen der handen, het gebruik van „heilige olie", en gebed, verzamelen dikwijls een hele groep volgelingen achter zich. Men kan uit deze praktijken nog slechts de gevolgtrekking maken, dat deze mensen uit een christelijke beschaving stammen.

Een van deze dokters heeft verscheiden keren van zich doen spreken. De man is meer dan tachtig jaar oud en trekt belangstelling tot uit verre omtrek. En niet alleen van de bewoners van de streek. Elke Zondagmiddag wemelt het van auto's rondom zijn hut. De moeder van deze man was een bekende wonderdokter en de man zelf gaf zich vroeger uit als vee-arts, maar nu zegt hij dat hij geneesheer is. Het schijnt, dat hij enkele merkwaardige genezingen heeft verricht, maar hij werd ook vele malen voor het gerecht gedaagd door de dokters van Quebec. Bij deze gelegenheden liet hij echter een massa getuigen aanrukken, die verklaringen in zijn voordeel aflegden.

VECHTPARTIJEN EN VIOLEN

Van al deze dingen merkt de tourist in deze streek echter zo goed als niets. De bewoner van de streek bemoeit zich niet met hem en bovendien de geheimzinnige dorpen in de heuvels liggen te ver weg om door touristen bezocht te worden; en wegen er naar toe zijn er practisch niet. Het eigenlijke leven van deze bewoners begint pas als de laatste tourist zijn hielen heeft gelicht. Dan is het ook tijd voor de houthakkers. Tegen Kerstmis komen zo'n duizend houthakkers uit de bossen naar Maniwaki, het centrum van het houtbedrijf in deze streek. Maniwaki ligt 80 mijl ten Noorden van Ottawa en is een kleine stad van houthandelaren, Indianen, pelsjagers en een allegaartje dat leeft op de beurs van de vacantiegangers. Als tegen Kerstmis de houthakkers komen telegraferen de plaatselijke autoriteiten om politie-versterking. Maar die extra politiemacht weerhoudt de houthakkers echter niet van formidabele vechtpartijen. Zij beginnen al te vechten om een spottend gezicht of een achteloos woord.

Overigens, de oudere houthakkers hebben alleen maar een minachtend gegrom voor het leven van de houthakker van nu. Zij kregen vroeger een dollar per dag, sliepen in tenten en leefden van bonen, spek en vis, terwijl de houthakkers nu zeven dollars per dag verdienen, slapen in barakken op echte bedden, met echte matrassen, dekens en kussens. Dat is volgens de ouden geen echt houthakkers-leven meer.

Nog steeds leeft in de streek het verhaal voort van de houthakker die met een zwarte beer vocht. Het verhaal moet waar gebeurd zijn. De man zag kans de beer bij zijn strot te krijgen en kneep net zo lang dat het beest dood was. Dezelfde man lag eens te slapen, terwijl een dronken Indiaan met moordplannen en een scherpe bijl tierend rond de barak liep. Iedereen was doodsbenauwd, maar de berevechter stond ten laatste verstoord op. De Indiaan hield hem uit zijn slaap.

Hij ging naar buiten en zag kans de Indiaan de bijl te ontwringen. Toen legde hij de stok van de bijl over de knie en brak hem in twee stukken, die hij de Indiaan terug gaf met de vriendelijke raad nu maar naar bed te gaan. Hetgeen de Indiaan graag deed.

Overigens, de bewoners van deze streek mogen dan al niet voor een kleintje vervaard zijn, vechten is niet het enige wat ze kunnen. Op de lange, donkere winteravonden hoort men in de eenzame dorpjes het zingen van violen en het stampen van voeten op houten vloeren. Dan weerklinken de oude liederen, een vreemde mengeling van Frans en Engels, overgeleverd door de geslachten. En rijen zich de voeten van de jongemannen en meisjes tot de oude volksdansen. Dan leeft de romantiek van de Gatineau op z'n felst. Een vreemde, duistere romantiek in dit donkere hoekje van Canada, waar licht en schaduw elkaar ontmoeten.

LANDBOUW: J. J. Wiersema

Opmerkingen over bemesting

Uit ingekomen vragen merk ik dat er veel belangstelling bestaat voor een artikel over de verschillende meststoffen (met de Engelse namen) en het gebruik. Gaarne wil ik aan deze verzoeken voldoen, maar wat de toediening van de meststoffen betreft moet u goed bedenken dat ik hiervan alleen in grote lijnen iets kan zeggen. Wil men kunstmestadviezen voor een bepaald perceel hebben dan zal grondonderzoek gewenst zijn.

Stalmest (manure) bevat per ton ongeveer 10 pond stikstof (nitrogen), 5 pond phosphorzuur (phosphoric acid), en 10 pond kali (potash). In het algemeen kan men zeggen dat men het meeste profijt van een bemesting met stalmest trekt indien men kleine tot middelmatige hoeveelheden toedient. Regelmatige, niet te zware bemestingen, waarbij men zorgt voor een goede uitspreiding van de mest en een snelle onderbrenging kan doorgaans worden aanbevolen. Voor groenten- of fruitteelt geeft men liever een flinke hoeveelheid in een keer. In het algemeen moet men niet meer in de grond werken met cultivator enz. dan nodig is voor het vernietigen van onkruid en het verkrijgen van een goede losse grond. Bewerkt men de grond teveel dan wordt de organische stof (hoofdzakelijk plantenresten) te snel afgebroken en gaat daardoor de goede structuur van de grond verloren, dus moet men zwaarder bemesten. Daardoor krijgt men een nog snellere afbraak van organische stof, dus meer bewerking nodig om de goede structuur te behouden enz. enz.

Op groenbemesting hoop ik nog wel eens terug te komen, maar denkt u erom dat het beter is deze eerst dunnetjes met de schijvenegge te bewerken en daarna onder te ploegen, dan dat men direct gaat ploegen. U verkrijgt zo een betere verdeling van de plantenresten door de grond.

KUNSTMEST STOFFEN

(Fertilizers)

In vele gevallen zal toediening van kalk (lime), zo eens in de 4 jaar b.v. 1000 a 2000 pond mergel (ground lime stone) voldoende zijn. Voor men kalk geeft kan men echter beter een grondmonster laten onderzoeken omdat niet alle gronden kalk nodig hebben.

De zuurgraad van de grond wordt uitgedrukt in pH cijfers. pH7 betekent neutraal, lager dan 7 wil zeggen de grond is zuur (b.v. pH 6 licht zuur, pH 4 erg zuur), en hoger dan 7 betekent basisch. De pH schaal gaat van 0—14.

In onderstaande tabel vindt u de meest gewenste pH's voor enkele gewassen:

Luzerne	6,2—7,8	Mais	6,0—7,5
Gerst	6,5—7,8	Aardappelen	4,8—6,5
Klaver	6,0—7,5	Suikerbiet.	6,5—8,0
Bonen	6,0—7,5	Tabak	5,5—7,5
Haver	5,0—7,5	Tomaten	5,5—7,5
Rogge	5,0—7,0	Appels	5,0—6,5
Soyabonen	6,0—7,0	komkommer	5,5—7,0
Tarwe	5,5—7,5	Grasland	6,5—7,5

Vraagt een gewas dus een hoge pH, dan zal men eerder kalk moeten toedienen dan wanneer een lage pH gewenst wordt. Kalk werkt namelijk basisch, dus brengt de pH van de grond omhoog. Men kan echter niet altijd de meest gewenste pH voor een gewas aan de grond geven, omdat een volgend gewas soms een andere pH vraagt, en men de pH niet gemakkelijk steeds kan veranderen. Men zoekt dan vaak gedeeltelijk een oplossing in toediening van zuur- of basisch werkende meststoffen, waarover later wel eens meer.

De planten hebben verder o.a. stikstof, phosphorzuur en kali nodig. In Nederland kochten we deze stoffen meestal apart, dat is hier ook mogelijk, maar doorgaans werkt men hier met gemengde meststoffen. Als er op een kunstmestzak staat 2-12-6, betekent dit dat de inhoud 2% zuivere stikstof, 12% phosphorzuur (P2O5) en 6% kali (K2O) bevat. Dus steeds de volgorde: stikstof, phosphor en kali.

Vroeger werkte men veel met laagprocentige mengsels b.v. 2-8-4 maar nu met hogere b.v. 2-12-6 en 2-12-10. Indien men de kunstmest goed regelmatig strooit betekent het dat men nu kleinere hoeveelheden zaait en vervoert, wat goedkoper is.

De mengsels zijn doorgaans samengesteld uit de volgende meststoffen:
natronsalpeter (nitrate of soda): 15% stikstof.
Ammonium sulfaat (sulphate of ammonia): 20% stikstof.
Kalkstikstof (calcium cyanamid): 22% stikstof + 70% kali.
Bloedmeel (blood meal): 13% stikstof.
Ammoniumphosphaat (ammonium phosphate): 11% stikstof + 20% phosphorzuur of 16% stikstof + 48% phosphorzuur.
superphosphaat (superphosphate): 20% phoshphorzuur.
Kalizout (muriate of potasch): 50- of 60% kali.
Zwavelzure kali (sulphate of potasch): 50% kali.

Wel te verkrijgen, maar meestal niet in mengsels gebruikt:
Slakkenmeel (basic slag), ongebluste kalk: (quick lime), gebluste kalk (slaked lime).

Ik heb alleen de gemiddelde percentages genoemd, op of in de verpakking vindt u steeds de juiste gehalten.

Indien het mogelijk is gaat men de meststof zo vlug mogelijk in de grond werken.

Men kan op verschillende manieren de meststof toedienen. Strooien en daarna onderploegen b.v. voor aardappelen, luzerne, mais, tomaten, in het algemeen dus als veel meststof nodig is en grote opbrengsten verwacht worden.

Rijenzaai van de kunstmest ziet men hier met goed succes veel toegepast. De kunstmest komt dan naast het zaad te liggen maar iets dieper in de grond.

Ook mengt men wel het kunstmest met het zaad; dit doet men met korrelmeststoffen als men niet veel meststof nodig heeft; na het mengen moet men dan zo vlug mogelijk gaan zaaien omdat anders de kiemkracht van het zaad teveel achteruit kan gaan.

Ook geeft men tijdens de groeiperiode soms kunstmest naast de rijen b.v. stikstof 4—6 inches naast de groeiende planten, en gaat dan onderschoffelen. Men moet dan het liefst spoedig regen hebben.

Doorgaans geeft men kunstmest voor het komende gewas maar ook ziet men het met succes toegediend vlak voor het onderploegen van maisstengels of stro. Men gebruikt dan meestal alleen stikstof en wel om de stoppels vlugger te laten verteren.

BEMESTINGEN PER ACRE VAN VERSCHILLENDE GEWASSEN

Bij granen geeft men de kunstmest het liefst in de rijen.

Wintergranen (tarwe, gerst, rogge) 300 pond 2-12-10 of 2-16-6, eventueel 200 pond 3-18-9; na stalmest eventueel alleen 200 pond 20% super. Indien men gras inzaait 100 pond meer, bij klaver of luzerne onderteelt 200 pond meer. Bij legering van het voorafgaand gewas gebruike men 300 pond 0-16-8 of 0-12-12.

Zomergranen (tarwe, haver, gerst) en boekweit, zonder onderteelt: 250 pond 2-12-10 of 2-16-6, of 200 pond 3-18-9. Met ondervrucht 100 pond meer; bij gevaar voor legering geen stikstof.

Bij erwten gaat men de kunstmest in de grond verwerken voor het zaaien, iets dieper dan de zaaidiepte van de erwten, anders gevaar voor kiembeschadiging, 300 pond 0-12-12 of 2-12-10.

Bonen kan men de meststof in de rij meegeven, maar voorkom contact tussen bonen en meststof (vooral als droog weer volgt bestaat er anders kans op kiembeschadiging). Meestal heeft men klaver ondergeploegd en dus varieert de hoeveelheid toe te dienen meststof sterk; men geeft het in de vorm van 2-12-10, 2-16-6 of 3-18-9.

Soyabonen vragen veel kalk, phosphor en kali. Enting van het zaad met bacterien is aan te bevelen. Gewoonlijk werkt men ¾ gedeelte van de meststof voor het zaaien in, en geeft de rest naast de plantenrijen bij het zaaien van de bonen. 125 tot 250 pond 0-12-12.

Mais vraagt vooral phosphor. Indien men stalmest of klaver onderploegt is 250 pond 0-16-8 of 0-12-12 vereist. Zonder stalmest of klaver 350 pond 2-12-10. Zaai de meststof op rijen naast de maisrijen. Vlak voor men de stengels gaat onderploegen strooit men b.v. 75—100 pond ammoniumnitraat.

Aardappelen geve men b.v. 10 ton stalmest in de voorgaande herfst, dan zaait men winterrogge (2 of 3 bushels per acre) en tevens 300 pond 2-12-10. Als de rogge het volgend voorjaar 12 inches hoog is of uiterlijk 2 weken voor het poten bewerkt men het perceel met de schijvenegge en ploegt de rogge daarna onder. Bij het poten geeft men op lichte of lemige gronden 800—1200 pond 5-10-13 en op zwaardere gronden 1000—1500 pond 2-12-10. Het beste voldoet strooien voor het onderwerken van de rogge.

Suikerbieten geeft men behalve een klaverstoppel en flink stalmest op lichte gronden b.v. 400 pond 2-12-10 en op percelen met een laag phosphorgehalte dezelfde hoeveelheid 2-16-6. Het liefst geve men de kunstmest ½ inch naast de rij en 1½ a 2 inches diep.

Grasland geve men 300 pond 4-12-10 op lichte grond; op zware grond 4-12-6.

Klaver of luzerne 300 pond kunstmest, en wel op lichte grond 0-12-12 en op zware 0-16-8. Bovendien geeft men graag stalmest. Zowel de stalmest als de kunstmest geven de beste resultaten bij herfst toediening, eventueel geve men het gedeeltelijk vroeg in het voorjaar.

Paul De Koekkoek:

Van het Kerkelijk erf

Waarom samengaan, en hoe?

Waarom we er zo op aandringen dat gereformeerden uit verschillende Nederlandse kerkformaties zullen samengaan in Canada? Daarover is wel een dik boek te schrijven, doch daar is nu geen tijd voor, en onze kolom in Calvinist-Contact biedt daarvoor niet voldoende plaats. Dus stippen we nu slechts deze punten in het kort aan:

1. Het volk des Heren behoort EEN te zijn in zijn verschijning zowel als in zijn wezen. Terecht leidde een onzer predikanten uit Johannes 17 af dat de eenheid die Christus voor Zijn volk is dat die al zijn naar God's patroon, in God's waarheid, en tot God's werkprogram. Het moet dus altijd fout wezen als God's volk verdeeld is. Dat volk zal „alleen wonen", maar moet ook als „broeders samenwonen". Dit sta voorop, en kome niet achteraan.

2. Dat die eenheid door Nederlandse immigranten in Canada kan bevorderd worden door aansluiting bij de Christian Reformed Church, besluiten we op grond van de volgende overwegingen: We menen dat die kerk niet alleen de zuiverste en meest-gebalanceerde kerk in Canada is met Nederlandse achtergrond, maar ook alsnog de sterkste en meest verspreid. Aan orthodoxen, rechtzinnigen, gereformeerden, hervormden (als men werkelijk zulks is) biedt de Christian Reformed Church een gemeenschap die onvoorwaardelijk staat op de bodem der H. Schrift en de aloude Gereformeerde Hervormde belijdenis; en die geen modernistische leervrijheid duldt, lokaal, noch in haar kerkverband in het algemeen; — een gemeenschap waarin men werkelijk EEN kan zijn, en die dit (ook o.a. door haar Christelijke scholen program) wil bestendigen.

3. Er is onder ons volk een ernstig zoeken en verlangen om samen te wonen, — een zoeken en verlangen dat door vele rechtzinnige immigranten gedeeld wordt. Het uitvechten van leergeschillen tegen de prijs van kerkelijke versnippering blijken velen zat te wezen. Men wil de Schrift als God's Woord, de vastheid van Zijn raad, de verzoening van de zonden Zijns volks door het bloed van Christus, de noodzakelijkheid van de wedergeboorte en bekering, de eis des geloofs, de „belofteverbintenis" en „levensgemeenschap" van het genadeverbond, de leer der vrije genade en geloofsgehoorzaamheid, de leer van een arme zondaar en een rijke Christus. Aan zulke punten houdt men stevig vast, en als men een hartelijk getuigenis in dezen mag vernemen van hen die „belijdenis doen", of zich „aansluiten", met de verzekering dat men naar de orde onzer kerken consequent deze dingen wil behartigen, dan biedt men gaarne dezulken de hand der Christelijke kerkelijke gemeenschap. Maar men wil niet weer uiteen gejaagd worden over punten waarover gedurende eeuwen verschil bestond onder rechtzinnigen. Men kon die dingen meestal toch niet „verwerken". Men beseft dat te dikwijls er napraten was van wat geleerde leiders voorzeiden, en nalopen waar zij gingen. Men blijkt te gevoelen wat Calvijn schreef; namelijk, dat verschil van opinie aangaande niet-essenti-ele punten geen oorzaak van onenigheid behoren te wezen onder Christenen (Institutie Bk4, I).

4. Het resultaat der „hokjesgeest" is veelal niet die der godzaligheid. Drijvers met „de waarheid" der disputabele punten blijken in doorsnee niet vromer te zijn dan anderen. Zelftevredenheid, eenzijdigheid en hatelijkheid lopen in het oog.

En wat de consequentie aangaat, die is maar al teveel zoek. Men „moet" uit een kerkverband dat „op dat (soms ondergeschikt) punt niet zuiver staat", maar een voorzichtig verdrag met ongelovigen om den brode, kan er soms wel bij door. Men is het roerend eens met de broeder totdat men verneemt dat hij „van die andere kerk" is. Men ageert tegen Onderstelde Wedergeboorte die anderen leren totdat men bij het lijkje van eigen kind of kleinkind staat. Het punt waarom men kerkelijk uiteen „moet" gaan, durft men soms nauwelijks in de volle raad Gods in evangelisatiewerk noemen. Ja, veel zendingswerk moet nagelaten worden doordat men te druk is de broeders te bestrijden. Om dit en meer is er reden te staan naar een meer nuchtere aanvat en een staan naar een gemeenschapsleven dat iets beters dan een verdeeld Christendom produceert.

5. Dan is daar nog voor sommige immigranten die questie van bindende leerbesluiten van de Christian Reformed Church. We moeten inzake die „belemmerende bindende" kerkelijke besluiten ook nuchter wezen. We hebben b.v. met de Conclusies van Utrecht te doen. Dat daardoor gebonden wordt aan meer dan de Schrift en de aloude belijdenis stuit sommigen tegen de borst. Men wil vrij blijven. Men vergete echter niet, dat men zelf zonder verbinding-zwart-op-wit terdege practisch binding beoefent inzake de karakteristieke punten die men zelf handhaaft. En al wil men die soms niet zwart-op-wit en welgeformuleerd aandienen opdat de tegenpartij niet kan zeggen: „U heeft toch ook bindende besluiten boven de belijdenis", toch houdt men elkander verantwoordelijk voor die leerpunten. Wie zal b.v. willen beweren dat er in de Prot. Reformed Church geen binding was aan de verbondsidee van Dss Hoeksema en Ophof en daarmede in verband staande loochening van de algemene genade voordat men daarover synodaal handelde? Vrij van „binding" is niet altijd onbeperkte vrijheid.

Zou nu de binding aan de Conclusies van Utrecht onder ons niet officieel opgeheven kunnen worden terwille van hen die vanwege die Conclusies het bezwaarlijk vinden zich bij ons te voegen of bij ons te blijven? Dat zou sommigen onzer niet heet of koud maken, en mij persoonlijk niet verontrusten. Dit omdat wij geloven dat ons volk bij de goede (ofschoon niet volmaakte) bedoeling en verklaring van die bemiddelende Conclusies leeft. Zal nu de vrede en waarheid bevorderd worden door herroeping terwille van hen die maar niet de aanleiding, verband, inhoud en verklaring van die Conclusies kunnen „inkomen" zoals ons Christian Reformed volk? Dat is wat anders! Dat zou weer heel wat kerkelijke stof opjagen en de blik van ons volk waarschijnlijk meer vertroebelen dan verhelderen. Daarom komt het ons beter voor dat men deze questie niet officieel kerkelijk aanhangig maakt en dat men de Conclusies neemt en verklaart zoals ze niet alleen bedoeld zijn, maar ook inderdaad gediend hebben gedurende nu bijna 50 jaren: om hen die in aanverwante leergeschillen in uitersten gingen te kalmeren. Kan en wil men dat niet, dan moet men eerst maar eens eigen kerk verzoeken het oude en beminde doopsformulier te bewerken tot verheldering en precisering, want ook dat wordt door disputerende partijen niet minder verschillend opgevat en uitgelegd. Dan moet men eens zien of men het in vrede verder kan brengen dan wat door Utrecht tot stand gebracht is. Men zal dan zeker ontdekken dat men met de formulatie-questie van twistpunten onder gereformeerden nooit geheel klaar komt omdat men nooit volmaakt werk doet.

Daarom doet het ons goed dat inzake de voor eeuwen betwiste punten, onder ons na 1908, de verkettering verminderd is, en dat de onderlinge verdraagzaamheid, inzoverre die in deze nog nodig was, toenam. Men nam blijkbaar niet alleen het lerend, maar ook het vermanend deel der Conclusies ter harte. Die bonden aaneen, maar dreven niet vaneen.

6. Ten slotte: Het resultaat der samenwerking van hen die fundamenteel in hetzelfde geloof staan, waar ernstig gezocht en betracht, is inderdaad verblijdend. Men leerde zichzelf, en niet alleen anderen, bedwingen in punten die niet essentieel zijn tot zaligheid. Men kon meer vrij en vertrouwelijk erover spreken, en zich meer concentreren op de schatten van Christus dan op de armoede van de tegenstander-Christen. En het „Al ziet hoe goed...." werd niet alleen gezongen als een vrome wens, maar ook aangevoeld als tegenwoordige realiteit waarin men wilde voortvaren. Dat zij het ideaal voor het kerkelijk leven van ons volk dat de Heere nu in een nieuw land BIJ ELKANDER geplaatst heeft, en dat elkander nodig heeft tot steun en vertier. Naarmate we dat ideaal verwerkelijken zullen we meer worden „fundament en vastigheid der waarheid" en een „stad op een berg".

Dick Farenhorst:

EEN BEELD VAN CANADA'S ECONOMIE

Ondanks kleine terugslag hoopvol

In de laatste jaren, vooral sinds 1948, is de toename van nieuwe immigranten uit Holland groot geweest. Van deze z.g. "new comers" is, naar schatting, 24% reeds voor eigen rekening gestart. Dit is een respectabel percentage en het betekent, dat velen reeds midden in het zakenleven staan. Maar het houdt tegelijkertijd een waarschuwing in. Mensen, die het weten kunnen, achten de tijd dat een nieuwe immigrant nodig heeft om zich geheel aan te passen en in te werken, tenminste drie jaar. Om behoorlijk in het economische leven in te groeien is deze termijn zelfs zeer kort te noemen. Het heeft daarom zijn nut zo nu en dan in ons blad speciale aandacht aan maatschappelijke zaken te besteden. In dit artikel willen wij Canada's economische toestand in vogelvlucht bezien.

WERKLOOSHEID

Wij beleven een korte tijd - naar men hoopt en verwacht slechts enkele maanden - van vrij ingrijpende werkloosheid. Deze werkloosheid is in Canada een bijna chronisch ding. Men kent dit ieder jaar. In het begin van 1950 telde men ook 340.000 werklozen. Het juiste cijfer voor dit jaar is nog niet te geven, doch men mag aannemen, dat het aantal werkzoekenden thans hoger ligt.

Het probleem heeft, vooral in de steden, reeds een dusdanige vorm aangenomen, dat men hier en daar de mening kan horen of het niet beter was de immigratie, zij het tijdelijk, maar stop te zetten. Al eerder is in ons blad er op gewezen, dat nog teveel werk op arbeiders wacht, dan dat er aanleiding zou zijn de immigratie te verminderen. Niettemin zonder werk zijn, is een hard ding en wie zich inleeft in de omstandigheden van zijn naaste, zal deze toestand niet bagatelliseren.

Het probleem als geheel vertoont, naar het ons voorkomt, geen onrustbarende factoren. Men zit met de moeilijkheid of men op vredes- dan wel op oorlogsbasis zal produceren. Industrie-elen kijken begrijperlijkerwijze de kat liever even uit de boom, want omschakeling kost veel geld. In de V.S. is men daar overheen, d.w.z. daar draait de industrie al min of meer op oorlogsproductie.

Maar dit is niet de enige oorzaak, wellicht zelfs niet de voornaamste. De credietrestricties, die bijna een jaar geleden door de regering zijn vastgesteld, hebben hun uitwerking niet gemist. Waar gehakt wordt vallen spaanders. En zo was het doel van de credietrestricties beteugeling van inflatie, maar het bracht tegelijkertijd een verkleining van de verkopen. Dat zal voor iedereen duidelijk zijn. Iemand gaat om een voorbeeld te noemen, eerder tot aankoop van een automobiel over, indien het down-payment een derde van de prijs bedraagt, dan wanneer dit de helft is. Bovendien was de voorwaarde, dat het restant binnen een jaar moest worden afbetaald, bepaald remmend op de verkoop en dientengevolge voor de productie. Er is dan ook meermalen op de deur van het Ministerie geklopt om hierin verandering te brengen en juist onlangs heeft de regering bekend gemaakt, dat er verlichting in de bepalingen is gekomen. Weliswaar is omtrent het down-payment niets veranderd, doch de termijn waarbinnen het restant moet worden afbetaald is thans 18 maanden geworden voor een aantal producten. Men beschouwt dit dan ook als een stap in de goede richting en het laat zich aanzien dat dit werkverruiming tot gevolg zal hebben. In industrie-ele kringen is men echter nog lang niet voldaan (en begrijpelijk), doch men is wel hoopvol gestemd t.a.v. de toekomst. De regering vond reeds aanleiding mede te delen, dat inflatie voor het moment niet zo dreigend meer was, terwijl men op goede gronden kan verwachten, dat de thans heersende slapte spoedig tot het verleden zal behoren.

CANADA PRESTEERT IETS

Men moet in deze dingen altijd verder zien dan de eigen plaats en omgeving. Het kan uiteraard best zijn, dat bepaalde takken van industrie of bepaalde plaatsen het nog wat slap zullen houden.

Dit neemt niet weg, dat de economische toestand van Canada de vergelijking met de meeste landen ter wereld glansrijk kan doorstaan. Wie enkele jaren in Canada is en dus na-oorlogse jaren in Nederland heeft doorgebracht weet, dat men aan de andere zijde van de Oceaan niet zoveel fascinerende cijfers meer zag. Maar wie kennis neemt van het cijfermateriaal van Canada kan een gevoel van verbazing moeilijk onderdrukken, omdat een bevolking van weinig meer zielen dan Nederland tot zulke dingen in staat is.

De bruto nationale productie beliep in 1950 een bedrag van 17,7 milliard dollar en het nationale inkomen 14,2 milliard. Canada heeft van alle landen ter wereld de op een na hoogste levensstandaard (de V.S. hebben de hoogste). De bruto nationale productie steeg in 1950 met 8%. De werkgelegenheid werd in 1950 eveneens uitgebreid.

Uit onderstaand staatje kan men zien hoe de toename in de jaren 1949 en 1950 is geweest vergeleken bij 1926:

(Basisjaar 1926 is 100)

	1949	1950
Nijverheid	204.5	215.4
Logging (Stapelhout)	246.3	345.0
Mijnwezen (exept kolen)	184.4	195.9
Kolenmijnen	91.6	87.2
Telefoon en telegraaf	199.8	214.5
Transportwezen	142.2	143.1
Bouwnijverheid	191.0	193.6
Dienstverrichtingen	248.5	245.9
Handel	248.8	258.3

Bij de beschouwing van de economische toestand van het land, is het interessant na te gaan, welke mening de bankdirecteuren zijn toegedaan. Het is gewoonte (die trouwens ook in Nederland wordt gevolgd), dat bankdirecteuren in de jaarvergadering van aandeelhouders, een overzicht geven over de algemene toestand. Hun positie leent zich daarvoor uitermate.

NAAR EEN GEZONDER EVENWICHT

Voor ons ligt nu een uittreksel uit de jaarrede van de President van The Bank of Toronto, Mr. B. S. Vanstone. Deze bankier deelde allereerst mede, dat zich een aanhoudende en opvallende verandering voltrekt. Had de landbouw steeds een overheersende plaats, thans ziet men een meer gezonder evenwicht tussen landbouw en industrie ontstaan.

De industrie is dermate uitgebreid, dat de toename in enig land nimmer zo groot is geweest. De landbouw heeft daaraan zelf medegewerkt. De efficiency, die ook ten plattelande haar noodzakelijkheid heeft bewezen, heeft specialisatie en mechanisatie sterk bevorderd.

De defensie-programma's plaatsen de mineralen wel bijzonder op de voorgrond. Behalve de goudwinning, die nog geregeld met stijgende kosten en kalme prijzen te kampen heeft, gaf practisch iedere tak van mijnbouw een opvallende vooruitgang te zien. De veel gevraagde delfstoffen als uranium en titanium droegen daar veel bij toe. (Zoals men weet, worden deze beide laatste mijnproducten gebruikt voor de aanwending van atoomenergie). De mijnindustrie draagt er, volgens Mr. Vanstone zeer toe bij, Canada in de toekomst veel sterker te maken. De enorme ontwikkeling in de chemische industrie, in het bijzonder in Alberta, British Columbia en de "Central Provinces", noemde Mr. Vanstone een der hoogtepunten van het afgelopen jaar. Chemische industrie-en zijn doorgaans sleutel-industrie-en, d.w.z. zij geven veelal de stoot tot verdere industrie-ele ontwikkeling. En als zodanig is de uitbreiding der chemische industrie zeker moedgevend.

Minder gunstig, doch niet verontrustend, was het beeld van de buitenlandse handel. Over de eerste elf maanden van 1951 was er in Canada voor $278 millioen meer geïmporteerd dan uitgevoerd. Voor een goed deel schreef de heer Vanstone dit toe aan de aankoop van defensie-materiaal van Amerika, doch z.i. moet er naar worden gestreefd (hetgeen overigens reeds wordt gedaan) om meer evenwicht in de handelsbalans te krijgen. Canada's industrie-ele capaciteit en zijn hulpbronnen maken dit stellig mogelijk.

De conclusie, waartoe de heer Vanstone kwam, achten wij voor onze lezers van genoeg belang, om haar hier (vertaald) door te geven:

„Hoewel zich waarschijnlijk in sommige branches zwakke plekken zullen ontwikkelen, kunnnen wij de toekomst met vertrouwen tegemoet zien. Onze economie is sterk en krachtig, onze hulpbronnen zijn gevarieerd en waardevol. Onze akkers zijn vruchtbaar en productief; onze bevolking is vindingrijk, vlijtig en gedisciplineerd. En boven al deze gaven bezitten wij de persoonlijke vrijheid. Met deze zegeningen is Canada in de meest begunstigde positie en de toekomst stemt zeer hoopvol".

NIEUW-VADERLANDSE GESCHIEDENIS

Van een opgroeiende dochter en een lekkend dak

Het voorspel van de Amerikaanse Burgeroorlog

De tijd die volgde nadat Engeland zich met wapengeweld had meester gemaakt van bijna geheel Noord Amerika kenmerkte zich door politieke strubbelingen. Enerzijds worstelde Engeland met de moeilijkheid om de juiste regeringsvorm te vinden, die zowel de Franse als de Engelse bevolking zou bevredigen, anderzijds had men te kampen met het groeiend zelfstandigheidsbesef van de dertien Engelse kolonies in het Zuiden. Deze moeilijkheden hebben geleid tot de Amerikaanse burgeroorlog, waaruit de Verenigde Staten van Amerika werden geboren en die aan de andere kant tot gevolg had, dat Canada een afzonderlijk gebied werd.

Eigenzinnige kooplieden

Er was allang een zekere spanning merkbaar geweest tussen de Engelse regering en de dertien kolonies in Noord Amerika. De kolonies voelden zich hoe langer hoe zelfstandiger en stoorden zich weinig aan de Engelse wetten. Er was b.v. een wet, die hen verbood handel te drijven met vijanden van Engeland. Maar juist omdat die handel zo winstgevend was stoorden de kooplieden zich weinig aan die wet. In de worsteling tussen Frankrijk en Engeland was het zelfs voorgekomen, dat Engelse kooplieden het Franse leger van voorraden hadden voorzien.

Maar nu Engeland de oorlog had gewonnen stond het land voor de moeilijkheid hoe nu dit hele gebied behoorlijk onder controle te krijgen. Dat gebied werd immers beschouwd als een Engelse kolonie, die een zekere mate van zelfstandigheid mocht hebben weliswaar, maar die, als puntje bij paaltje kwam, toch gehoorzaam moest zijn aan de regering van Engeland. En die gehoorzaamheid was er niet; ze was ver te zoeken. Het dak van het Engelse huis in Amerika lekte danig. Want de kooplieden van de Engelse kolonies wilden zelf bepalen met wie zij handel zouden drijven; d.w.z. zij wilden handel drijven met de landen waar het meest te verdienen viel.

Engeland was echter van plan om aan de eigenzinnigheid van die kooplieden een einde te maken. Nu zij het hele gebied veroverd hadden wilden zij het ook regeren. Zij wilden een regeringsvorm vinden, die zowel de Engelse als de Franse bevolking zou bevredigen en waardoor het gehele gebied een groot geheel zou worden. De Engelsen wilden de dertien kolonies tot gehoorzaamheid brengen. Zij wilden het dak van het Engelse huis in Amerika repareren, nu dat huis toch verbouwd moest worden. Maar zij hielden er te weinig rekening mee, dat er in dat huis een dochter woonde, die te groot geworden was om nog langer aan de schortebanden van moeder te lopen.

Het begon al in 1765. Toen de Fransen in het Noorden verslagen waren kwamen daar de Indianen in opstand, bevreesd, dat nu spoedig al hun jachtvelden door de bleekgezichten zouden worden bezet. Hun opperhoofd, Pontiac, organiseerde de opstand zo perfect, dat in korte tijd alle forten uitgezonderd Detroit en Fort Pitt, in Indiaanse handen waren. Om aan deze opstand reden van bestaan te ontnemen gaven de Engelsen alle westelijke gebieden aan de Indianen als jachtveld. Maar om een tweede opstand te voorkomen was het nodig, dat er een goed leger kwam. De Engelse regering besloot, dat de kolonies voor een groot deel de kosten van dat leger zouden moeten dragen. Zij vaardigden daarom de Zegelwet uit, waarbij werd bepaald, dat zegelrecht moest worden betaald voor kranten, pamfletten en allerlei vergunningen en documenten. Deze belasting viel natuurlijk niet in de smaak. De bewoners van de dertien kolonies zeiden, dat ze geen belasting wilden aanvaarden, die hun opgelegd werd door een regering, waarin zij zelf niets te zeggen hadden. En ongelukkig genoeg voor Engeland trof de belasting het sterkst journalisten en advocaten, de groep van mensen, die de beste mogelijkheid hadden hun grieven in het publiek kenbaar te maken. Daarom werd de wet een jaar later weer ingetrokken.

Een onverstandige moeder

Maar net als soms een moeder kan doen die haar dochter zich ziet ontgroeien, Engeland kon deze wet niet intrekken zonder te verklaren dat zij toch „de macht en zeggenschap had om de kolonisten verplichtingen op te leggen, wat dan ook". Die verklaring werd gevolgd door een hele serie nieuwe belastingen op allerlei levensmiddelen. Het was alsof een nijdige moeder tegen haar opgroeiende dochter zei: „Als je dat ene dan niet doen wilt dan zal ik je toch dwingen om dit andere te doen".

Toen wierp de dochter het hoofd in de nek. In 1773 kwam er een nieuwe belasting op thee. Er lag juist een schip vol thee in de haven van Boston. Enkele kolonisten klommen midden in de nacht, vermomd als Indianen, aan boord van dat schip en gooiden alle thee in zee. Dat was wat men noemt: "The Boston Tea Party".

De Engelse regering zond nu een leger en vloot naar Boston om gehoorzaamheid af te dwingen met wapengeweld. En tegelijkertijd vaardigden zij een aantal wetten uit, die zo stotend waren voor de kolonisten, dat zij genoemd werden de "Intolerable Acts", de onverdragelijke wetten.

Een van die wetten was de Quebec Act. Die Acte van Quebec was een handig stukje politiek op zichzelf. Zij bepaalde, dat de Franse bevolking in het Noorden dezelfde rechten had als voorheen onder de Franse regering en zij herstelde practisch de Franse regeringsvorm. Bovendien stelde zij vast, dat de grens van de oude Franse provincie gevormd werd door de Ohio en Missisippi rivier, waardoor de aanspraken van de dertien kolonies op dit gebied in gevaar kwamen. Met deze Acte van Quebec beoogden de Engelsen althans de Franse bevolking aan hun zijde te krijgen om in geval van revolutie die Fransen aan hun zijde te hebben en zich van forten en havens te verzekeren, zodat zij niet meteen van het vasteland van Noord Amerika verdreven zouden kunnen worden.

Dat was olie op het vuur. Bij Lexington kwamen een Engels leger en een troep kolonisten met elkaar in botsing. Wie het eerste schot loste staat niet vast, maar Engelsen doodden Engelsen daar bij Lexington en het was zoals de Engelse koning zei: „De teerling was geworpen, de kolonies moesten nu overwinnen of het hoofd in de schoot leggen".

Het schot bij Lexington heeft het Engelse huis in Amerika in puin gelegd. Hoe de strijd, die er uit voortvloeide zich heeft ontwikkeld en hoe daaruit Canada en de Verenigde Staten van Amerika geboren werden hopen we de volgende keer te vertellen.

As One Preacher Sees It

J. K. VAN BAALEN

A Worthy Ideal

I suppose that every minister of the gospel by the time he sees the end of his pastorate and of his entire ministry approaching, sees clearly some things that he would like to do - if only he were thirty or forty years younger. It is that way with me; and I desire to tell in this brief contribution of an ideal that thru the years has shaped itself within my mind, and which, by reason of approaching age, I greatly desire to pass on to boys of High School, College or Seminary age. If in the nature of the case this little contribution might become somewhat autobiographical, I trust that this will not offend any one.

When I studied theology at Kampen, we were told what was Reformed and what was not; what we should believe and what ought to be rejected. Opposing views were criticized, but the criticism always proceeded from the Reformed view point, taking for granted that this, of course, was the only tolerable standpoint.

As this did not quite satisfy me, when I came to Princeton I began to read the works of the noted liberals, trying to see if their arguments would stand. Well I remember with what trepidation I first took their tomes out of the library. How surprised I was to discover that their assured results rested upon unproven foundations, and that they often reasoned in circles. My modest efforts in that direction were rewarded when Doctor Warfield published part of my findings in two issues of the **Princeton Theological Review.**

But my thirsty mind could not rest satisfied. When I had entered upon the ministry, the question asserted itself, "You have now found that the orthodox view can stand before the assaults of modern criticism; but all of this starts from the supposition that, after all, Christianity, no matter how conceived, deserves preference to other "great religions" Suppose you had been born a Buddhist. Would you not be just as subjectively certain that Buddhism is the only right religion as you now are that Christianity is that?

As this question would not down, I began to study comparative religion, of which very little was taught in my seminary days. Of course, I could do all this only in an inadequate, small manner, for to prepare two sermons each week took a great deal of my time at home. Be it enough to say that I pursued such studies to the point where I became satisfied that among all the so called "great religions" the Christian religion alone was worthy of any confidence at all. Thus I found rest for my mind.

About this time I made a startling discovery. I found that the many "Isms", which were in those days totally ignored by seminary professors, Russellism, Christian Science and the like, which parade as the latest and the best of Christianity, are in reality utterly pagan in character. And I found that these cults sold and hawked their wares by ringing door bells and selling upon the street corners, and thus were far more dangerous than the "great religions" in other lands and the Bible criticism that was mostly limited to small tho influential groups.

It was this startling and annoying conviction which gave birth to my book **"The Chaos of Cults"**, of which the tenth printing, revised and enlarged, has recently appeared with the Eerdman's Publishing House. And until this very day I find it difficult not to take at least some notice when I hear of a new cult, altho I am convinced that even in this field my knowledge is woefully inadequate; and often I feel pangs of disappointment that I have not had the opportunity to devote myself more exclusively to studying, more particularly to studies in this field.

At this point I must say something about two extremely interesting books that have appeared within the last few years. Both are by Professor Marcus Bach, who is a professor in the School of Religion at the University of Iowa, and an interesting writer second to no newspaper reporter. For twenty years this professor has interested himself in America's lesser known religions. And for years he has traveled with and among the representatives of all these odd religions, and reported his findings. Now any one reading Dr. Bach's books, **"They Have Found a Faith"** (1946) and **"Faith and My Friends"** (1951) will easily see why as many as 200 students crowd the class room of this teacher. He is so picturesque, vivid and dramatic. Yet that is not the whole answer. Dr. Bach's popularity undoubtedly is due in a large measure to the fact that he interprets the spirit of our times, and teaches his students that as long as one believes anything at all, something that creates a feeling of satisfaction within, it makes little difference what it is to which one adheres. All religions and interpretations that claim to be Christian, and that adhere to something or other about Christ, are satisfactory.

America is the greatest country on earth. Also from the viewpoint that it offers the most staggering opportunities to ambitious youth. If I were a young man today, knowing the many chanches of getting a scholarship in some University or other, I would dedicate my life to the study of Comparative Religion. I would see to it that I became so throughly posted that I'd demand a hearing. And I would then create for myself a place in some chair in some Unieversity where I would teach Comparative Religion from the positive and not from the negative standpoint. I would, with my splendid Calvinistic tradition and background, stand firm as did Luther at Worms, and I would show thinking men and women that there **is** such a thing as objective faith; that it **does** make a difference **what** one believes; that evangelical Christianity is the one and only answer to the problems of a floundering, groping world of ill-posted thinkers and feelers.

It is a good thing our own Seminary now has Professor Harry Boer who will teach pagan religions. But we need some one in a different place also. Somebody who will counteract men like Dr. Marcus Bach. Nothing is more badly needed, as our entire religious atmosphere breathes effacing differences of opinion. Differences have given place to indifference.

Now where is the young man who will prayerfully dedicate himself to this task?

FOR BOYS AND GIRLS

Mother

Boys and girls, do you know what a critic is? A critic is a person who criticizes. Now folks are sometimes called upon to crticize something. Let me explain what I mean.

Maybe your teacher has asked you to learn a poem, and then you were asked to recite it. After you were finished, she probably told you what you should do to make it sound better. Maybe she sayd, "Mary, you know the poem well. But you recited it as though you were not interested in it." Then she will show you how to make it sound better. Maybe she said, your work this way, she does it to make your work better. Then she is a good critic.

Sometimes your parents are critics too. Children will sometimes get into bad habits. But when parents are critics they do the criticizing in love; they want to make the children better.

But sometimes children are critics too. A child-critic is not lovely and sweet. I hope you are not a critic.

Betsy came home the other day complaining about the girls in her room.

"Well," said her mother, "you must tell me about it".

So Betsy told, "They all wanted to play Hide & Seek, and I wanted to play Drop the Handkerchief. So they played their old game. Humph! but I did not! If they can't do as I want I won't play at all. So there!"

Do you see what happened? Betsy criticized the girls; but tell me, who was really the one who did wrong?

And so we can go on. Children often criticize in a chocking way. I read a poem once about a critic. I will tell it to you:

A little seed lay in the ground
And soon began to sprout;
"Now which of the flowers all around"
It mused, "shall I come out?"

"The lily's face is fair and proud
But just a trifle cold;
The rose, I think is rather loud,
And then it's fashion's old.

"The violet is very well,
But not a flower I'd choose,
Nor yet the Canterbury bell,
I never cared for blues.

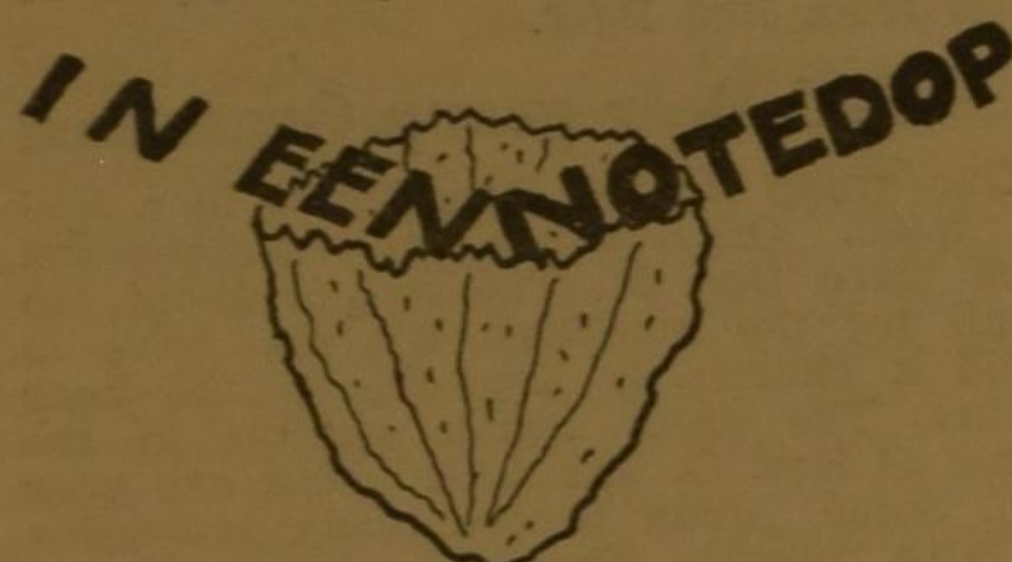
"Petunias are far too bright,
And vulgar flowers beside;
The primrose only blossoms at night,
And peonies spread too wide".

And so it criticized each flower,
This very foolish seed;
Until it woke one summer hour,
And found itself a weed.

RIDDLES

1. Why is a stick of candy like a race horse?
2. What always goes upstairs on its head?
3. With your pencil or your pen,
How many words can you rhyme with WHEN?
The home of a lion is called a den.
A common barnyard fowl is a ——.
A little brown bird is Jenny wren.
The number after nine is ——
A Japanese coin is called a yen.
I know a boy whose name is ——

1. The harder you lick it the faster it goes.
2. A nail in your shoe.
3. Hen - Ten - Ben

Het bestuur en enkele leden van de Chr. Ref. School Society te Chatham, Ont., hebben een lijst-collecte gehouden ter versterking van het schoolfonds. Met toegezegde bedragen, die voor 1 Sept. van dit jaar voldaan moeten worden beloopt het bedrag thans rond $7000.—. Iedere eerste Zondag van de maand wordt er een collecte gehouden in de kerk voor de Christelijke school.

De Chr. Ref. Church of Ilderton is verplaatst naar London, Ont. De diensten worden gehouden aan 555 Dundas om half elf 's morgens in het Hollands en om half acht 's avonds in het Engels. Allen welkom. Als zendeling-leraar treedt op Ds. J. Gritter, wiens adres luidt: 148 Wharncliffe Rd., N. London, Ont.

Ook te Chatham is een afdeling van de Christian Labor Association opgericht, die reeds verscheiden leden telt. Op een volgende vergadering zal een bestuur worden gekozen. Tot zolang is het contactadres: Mr. A. Bisschop, R.R. 4, Chatham. Voorlopig beperkt men zich tot algemene organisatie waaruit later de onderafdelingen voor de verschillende takken van bedrijf kunnen groeien. De contributie bedraagt 50 cent per maand en voor ongehuwden en wie meer dan een dollar per uur verdienen $1.— per maand.

De vrouwenvereniging „Rondom het Woord" te Wallaceburg heeft een speciale kerstbijeenkomst gehouden, waarvan het bezoek echter belemmerd werd door slechte wegen. Mrs. Vanden Dool moest daarom ook de presidente vervangen. Mrs. Lensink leverde de kerst-inleiding. In en na de pauze werd koffie met gebak e.d. geserveerd. Na de pauze vulden zang, voordracht en kerstproza het programma. Tot slot van de mooie avond werd het „Ere zij God" gezongen.

De Bouwfonds-commissie van de Chr. Ref. Church te Dixie is van plan om bouwsteen-zegels te laten vervaardigen teneinde met de verkoop daarvan het bouwfonds te verstevigen.

De Hervormde Hollandse immigranten te Dixie zijn nn zo groot in aantal geworden, dat zij zelfstandig kunnen vergaderen. Na 3½ jaar van samen vergaderen vond er een druppelsgewijs afscheid plaats.

Mr. Jelle Vander Wal, lid van de Chr. Ref. Church te Chatham is op het Walpole Island jammerlijk om het leven gekomen, toen hij met de tractor in de ditch raakte. Mr. Vander Wal was er in de namiddag op uitgegaan om te kijken of er geen paarden in de corn liepen. Toen hij om zes uur nog niet thuis was gingen zijn collega's op zoek en vonden zijn lichaam onder de tractor in de sloot. Mr. Vander Wal, die afkomstig was van Krabbendam, Noord Holland, was 40 jaar oud en ongeveer 2½ jaar in Canada. Hij was ongehuwd en werkte voor zijn komst naar Chatham enige tijd te Lethbridge, Alta. Op Zaterdag 22 December is zijn stoffelijk overschot te Chatham begraven.

DE STEM VAN Alberta

Het is nu midden in de wintertijd. Dit is een rustige tijd voor de meeste immigranten gemeenten en -groepen in Alberta. Er is geen stroom van nieuwe immigranten nu, die de samenstelling van een kerkelijke gemeente in een paar maanden tijds radicaal kunnen wijzigen. Een deel der immigranten heeft vast werk in de winter en een ander deel rust uit van de vermoeienissen van zware landarbeid en wacht in de familiekring vaak ongeduldig op de nieuwe lente, waarin de handen weer uit de mouwen gestoken kunnen worden.

Het is nu de tijd waarin men over het algemeen geen grote gebeurtenissen verwacht in de immigratiegemeenschappen.

Uit het Zuiden van Alberta zijn velen na de bietencampagne weggetrokken voor winterwerk, dat hier zo moeilijk te vinden is. Verschillende motieven hebben tot deze wintertrek naar andere streken geleid. Er zijn mensen, die niet stil kunnen zitten en als het ware de stoel onder hun zitvlak voelen branden; zij moeten iets te doen hebben, en daarom trekken ze weg. Er zijn mensen, die zich de weelde niet kunnen veroorloven, om de hele winter op hun lauweren te rusten. Zij willen al hun tijd zo productief mogelijk maken, en daarom trekken ze weg. Maar een van de voornaamste motieven is wel, dat velen teleurgesteld zijn door de arbeidsresultaten in het bietenwerk tengevolge van de abnormale weersomstandigheden; hun verliezen proberen ze nu enigszins te dekken door winterwerk aan te nemen.

De meeste van deze „winterwerkers" zijn terechtgekomen in de bossen. Deze „bosjesmannen" vertoeven veelal bij groepen in de lumberkampen. Hier wordt goed verdiend. Maar toch is alles op dit nieuwe arbeidsterrein geen rozegeur en maneschijn. Dat blijkt wel uit de berichten die binnenkomen. We horen van oudere immigranten, die het zware werk in de bossen niet aankunnen. Helaas komen er nogal wat ongelukken voor bij het werk in de bossen, waardoor meerderen meer verlies dan winst boeken tijdens deze winterarbeid.

Geen wonder, dat er meer en meer verlangd wordt naar het voorjaar, waarin men, teruggekeerd in de familiekring en in de oude en vertrouwde omgeving, gezamelijk weer zijn schouders kan zetten onder het werk, dat wacht in de wijde vlakten van Zuid-Alberta.

Door het vertrek van verscheidene gemeenteleden, zijn de jonge kerken in het Zuiden van Alberta tijdelijk nogal gedund. Dat wil gelukkig niet zeggen, dat hiermee nu ook alle activiteit is gedoofd. Integendeel, de wintertijd wordt aangegrepen als een uitnemende periode, om de als wonderbomen verrezen kerken innerlijk te verstevigen. Het kerkewerk staat niet stil! In Lethbridge houdt het beroepingswerk de gemoederen gespannen. Helaas had de beroepen predikant, Rev. Frank de Jong, Missionary in S. California, geen vrijmoedigheid, om het beroep van de gemeente van Lethbridge aan te nemen. In Taber, waar tijdelijk of voorgoed meerdere gezinnen heengingen, is nu midden in de winter al weer groei te constateren, door de vestiging aldaar van immigrantenfamilies uit andere plaatsen van deze omgeving. Deze gemeente is uiterst actief en is bezig met grote plannen!

Een aantal gezinnen heeft zich de laatste tijd gevestigd te Vauxhall, ongeveer 25 mijl van Taber gelegen. Deze groep behoort nu ook tot de kerk van Taber. Het is evenwel niet uitgesloten, dat de groeiende gemeenschap te Vauxhall binnen niet al te lange tijd afzonderlijk kan vergaderen.

Ook te Iron Springs, waar een prachtige kerk en pastorie verrijzen, zit men niet stil, al kon Rev. De Jong zijn nieuwe woning nog niet betrekken.

De gemeente van Granum werd verblijd door de overkomst van Rev. Ring Star, die op 21 December door Rev. Hoekstra bevestigd werd te Granum.

De Chr. Ref. Church te Duchess besloot over te gaan tot de aankoop van een klein, maar doelmatig kerkgebouw, staande te Brooks, ongeveer 12 mijl van Duchess. Men staat nu voor de vraag, of men deze kerk te Brooks zal laten staan en dus daar vergaderen voortaan, of dat men de kerk zal verplaatsen naar Duchess. Het gros van de gemeenteleden woont in de omgeving van Duchess, doch Brooks is meer een centrum met grotere mogelijkheden. Dit illustreert weer eens duidelijk, voor welke ongedachte problemen een immigrantengemeente kan komen te staan. Waar moet ons kerkgebouw komen? De tijd zal 't leren!

Nu iets over de gemeenten in Midden-Alberta. Hierover meldt Rev. Van Laar het volgende:

Church Building under Consruction

The people are busy building their church. The roof is on, and the work inside the church has begun. The congregation is growing in membership. Some of the people work in lumbercamps during the winter and also in the saw- and plane mills in town. The harvest was fair this year, but much of the crop had to remain in the field because of adverse weather conditions. Some of our people living in southern Alberta also find work in and around Rocky Mountain House for the winter. Recently, Mr. De Jager, our Home Missionary in Taber has preached for the congregation. The congregation meets for services in the large town hall. Rocky is 55 miles from Red Deer.

Red Deer group Organized

Our group in Red Deer meets in a hall in town. Organization as congregation took place Dec. 21. The hall is about too small for the meetings. We also have to build a church or buy one in the near future. The group began services in the home of Rev. G. Van Laar about one year ago. Some young people made profession of faith recently. There is a strong Young People Society. Some of the people work at the air port nearby. Rev. Van Laar preaches for the group every Sunday evening, while preaching morning and afternoon some where else. Reading services in the forenoon in Red Deer.

Sylvan Lake, Alta.

This group is also served by Rev. Van Laar. Sylvan Lake is a resort town. The people of our group mostly work for farmers around Sylvan Lake. The group has their membership in Red Deer since Red Deer is organized. A very suitable hall in town is rented for services. Sylvan Lake is 15 miles from Red Deer on paved road.

Alix, Alta.

This group has its membership in Lacombe's church. Alix is 40 miles from Red Deer. The group is small, 8 families. A hall is rented in town for services. The people all work for farmers. Here also two services are held every Sunday. Rev. Van Laar also has charge of this group.

Over andere groepen en kerken een volgende keer.

Het is winter in Alberta. Maar onze activiteit is niet bevroren! Door de sneeuw zijn wegen geblokkeerd, maar de weg, die God ons wijst, ligt altijd open!

WIE WEET HET?

Ondergetekende heeft reeds enige tijd het attest van J. Moerman en vrouw en drie doopleden, doch weet niet waar het behoort. Gaarne nadere inlichtingen.

J. GRITTER,
148 Wharncliffe Rd., N
London, Ontario

DE STEM VAN Alberta

Het is nu midden in de wintertijd. Dit is een rustige tijd voor de meeste immigranten gemeenten en -groepen in Alberta. Er is geen stroom van nieuwe immigranten nu, die de samenstelling van een kerkelijke gemeente in een paar maanden tijds radicaal kunnen wijzigen. Een deel der immigranten heeft vast werk in de winter en een ander deel rust uit van de vermoeienissen van zware landarbeid en wacht in de familiekring vaak ongeduldig op de nieuwe lente, waarin de handen weer uit de mouwen gestoken kunnen worden.

Het is nu de tijd waarin men over het algemeen geen grote gebeurtenissen verwacht in de immigratiegemeenschappen.

Uit het Zuiden van Alberta zijn velen na de bietencampagne weggetrokken voor winterwerk, dat hier zo moeilijk te vinden is. Verschillende motieven hebben tot deze wintertrek naar andere streken geleid. Er zijn mensen, die niet stil kunnen zitten en als het ware de stoel onder hun zitvlak voelen branden; zij moeten iets te doen hebben, en daarom trekken ze weg. Er zijn mensen, die zich de weelde niet kunnen veroorloven, om de hele winter op hun lauweren te rusten. Zij willen al hun tijd zo productief mogelijk maken, en daarom trekken ze weg. Maar een van de voornaamste motieven is wel, dat velen teleurgesteld zijn door de arbeidsresultaten in het bietenwerk tengevolge van de abnormale weersomstandigheden; hun verliezen proberen ze nu enigszins te dekken door winterwerk aan te nemen.

De meeste van deze „winterwerkers" zijn terechtgekomen in de bossen. Deze „bosjesmannen" vertoeven veelal bij groepen in de lumberkampen. Hier wordt goed verdiend. Maar toch is alles op dit nieuwe arbeidsterrein geen rozegeur en maneschijn. Dat blijkt wel uit de berichten die binnenkomen. We horen van oudere immigranten, die het zware werk in de bossen niet aankunnen. Helaas komen er nogal wat ongelukken voor bij het werk in de bossen, waardoor meerderen meer verlies dan winst boeken tijdens deze winterarbeid.

Geen wonder, dat er meer en meer verlangd wordt naar het voorjaar, waarin men, teruggekeerd in de familiekring en in de oude en vertrouwde omgeving, gezamelijk weer zijn schouders kan zetten onder het werk, dat wacht in de wijde vlakten van Zuid-Alberta.

Door het vertrek van verscheidene gemeenteleden, zijn de jonge kerken in het Zuiden van Alberta tijdelijk nogal gedund. Dat wil gelukkig niet zeggen, dat hiermee nu ook alle activiteit is gedoofd. Integendeel, de wintertijd wordt aangegrepen als een uitnemende periode, om de als wonderbomen verrezen kerken innerlijk te verstevigen. Het kerkewerk staat niet stil! In Lethbridge houdt het beroepingswerk de gemoederen gespannen. Helaas had de beroepen predikant, Rev. Frank de Jong, Missionary in S. California, geen vrijmoedigheid, om het beroep van de gemeente van Lethbridge aan te nemen. In Taber, waar tijdelijk of voorgoed meerdere gezinnen heengingen, is nu midden in de winter al weer groei te constateren, door de vestiging aldaar van immigrantenfamilies uit andere plaatsen van deze omgeving. Deze gemeente is uiterst actief en is bezig met grote plannen!

Een aantal gezinnen heeft zich de laatste tijd gevestigd te Vauxhall, ongeveer 25 mijl van Taber gelegen. Deze groep behoort nu ook tot de kerk van Taber. Het is evenwel niet uitgesloten, dat de groeiende gemeenschap te Vauxhall binnen niet al te lange tijd afzonderlijk kan vergaderen.

Ook te Iron Springs, waar een prachtige kerk en pastorie verrijzen, zit men niet stil, al kon Rev. De Jong zijn nieuwe woning nog niet betrekken.

De gemeente van Granum werd verblijd door de overkomst van Rev. Ring Star, die op 21 December door Rev. Hoekstra bevestigd werd te Granum.

De Chr. Ref. Church te Duchess besloot over te gaan tot de aankoop van een klein, maar doelmatig kerkgebouw, staande te Brooks, ongeveer 12 mijl van Duchess. Men staat nu voor de vraag, of men deze kerk te Brooks zal laten staan en dus daar vergaderen voortaan, of dat men de kerk zal verplaatsen naar Duchess. Het gros van de gemeenteleden woont in de omgeving van Duchess, doch Brooks is meer een centrum met grotere mogelijkheden. Dit illustreert weer eens duidelijk, voor welke ongedachte problemen een immigrantengemeente kan komen te staan. Waar moet ons kerkgebouw komen? De tijd zal 't leren!

Nu iets over de gemeenten in Midden-Alberta. Hierover meldt Rev. Van Laar het volgende:

Church Building under Consruction

The people are busy building their church. The roof is on, and the work inside the church has begun. The congregation is growing in membership. Some of the people work in lumbercamps during the winter and also in the saw- and plane mills in town. The harvest was fair this year, but much of the crop had to remain in the field because of adverse weather conditions. Some of our people living in southern Alberta also find work in and around Rocky Mountain House for the winter. Recently, Mr. De Jager, our Home Missionary in Taber has preached for the congregation. The congregation meets for services in the large town hall. Rocky is 55 miles from Red Deer.

Red Deer group Organized

Our group in Red Deer meets in a hall in town. Organization as congregation took place Dec. 21. The hall is about too small for the meetings. We also have to build a church or buy one in the near future. The group began services in the home of Rev. G. Van Laar about one year ago. Some young people made profession of faith recently. There is a strong Young People Society. Some of the people work at the air port nearby. Rev. Van Laar preaches for the group every Sunday evening, while preaching morning and afternoon some where else. Reading services in the forenoon in Red Deer.

Sylvan Lake, Alta.

This group is also served by Rev. Van Laar. Sylvan Lake is a resort town. The people of our group mostly work for farmers around Sylvan Lake. The group has their membership in Red Deer since Red Deer is organized. A very suitable hall in town is rented for services. Sylvan Lake is 15 miles from Red Deer on paved road.

Alix, Alta.

This group has its membership in Lacombe's church. Alix is 40 miles from Red Deer. The group is small, 8 families. A hall is rented in town for services. The people all work for farmers. Here also two services are held every Sunday. Rev. Van Laar also has charge of this group.

Over andere groepen en kerken een volgende keer.

Het is winter in Alberta. Maar onze activiteit is niet bevroren! Door de sneeuw zijn wegen geblokkeerd, maar de weg, die God ons wijst, ligt altijd open!

WIE WEET HET?

Ondergetekende heeft reeds enige tijd het attest van J. Moerman en vrouw en drie doopleden, doch weet niet waar het behoort. Gaarne nadere inlichtingen.

J. GRITTER,
148 Wharncliffe Rd., N
London, Ontario

John C. Verbrugge:

FOR THE SUNDAY, Holy Day or Holiday?

YOUNG PEOPLE

From one of our young people I received a letter in which the question was raised as to what is allowed on Sunday and what may not be done. If one of our immigrants girls works for a family which does not reckon with the demands of God for the Lord's Day, and these people ask her to go to a store to make a few purchases on Sunday, what must she do? That type of question fits into the general framework of how we are to regard the day of the Lord. Whether it concerns our daily work and so our daily bread, or whether it concern our recreation, and so our pleasures, the question is one which keeps coming back. Let me say first of all, that it is a wholesome sign when a person is still serious-minded enough to be concerned about it, and to feel the pressure of conscience about it. Loss of a sense of the spiritual meaning of the Sunday is a great loss indeed. To keep the sense of the true meaning of the day alive and sharp requires constant watchfulness. And for God's people that becomes doubly important when they are surrounded by a thought and practice of people who disregard the DAY OF THE LORD.

I trust that our young people have read what the Rev. John Gritter wrote about the keeping of the Sabbath in the issue of "CALVINIST—CONTACT" for November 19. Those who face the question in practical situations can benefit by what he wrote on the subject under the section „Richtlijnen". If some of you have missed that article, I suggest that you look up that issue and read it. I shall not repeat the things he said, although there will be a similar emphasis in the things I want to say.

We are living in a day when respect for the ordinances of God for human life is gradually weakening. That is true not only with reference to the Sunday. It is true with reference to the moral basis for the whole of our social structure. Both tables of the law are being ignored or carelessly broken. We can see the effects of it in our homes and in the injustice among men in the social-economic structure. It cannot be said strongly enough, **and it is necessary to bind the truth firmly upon the hearts and consciences of those who still reckon with God,** that it is not possible to break God's order for human life without serious damage. He who attempts to destroy God's order will discover that he will dash himself to pieces against that holy will and order of God. That is an eternal principle, which simply will not budge.

It is a part of God's unchangeable order for human society. It therefore follows that the Sabbath principle cannot be broken without damage to the one who breaks it. The forces of unbelief also know that Christianity cannot be destroyed unless the central day of the Christian faith is destroyed. For that reason the forces of darkness have their big guns, their strongest weapons, pointed in that direction, directed at the Sunday. As Christians, and so also as Christian youth, we must ever be aware of that fact, lest we unwittingly becomes the allies of those who are our bitter foes.

When you face the practical application of this principle in your daily life, it is well to turn to the Word of God, and discover just how God has made His truth known. One of the truly striking passages in the Old Testament we find in Isaiah 58 : 13, 14-, "If thou turn oway thy foot from the Sabbath, from doing thy pleasure on my holy day; and call the Sabbath a delight, the holy of the Lord, honorable; and shalt honor it, not doing thine own ways, nor finding thine own pleasure, nor speaking thine own words, then shalt thou delight thyself in the Lord". You see, the Lord's Day either becomes a **holiday** - doing our own pleasure - ,or it becomes a **Holy Day** - doing the pleasure of the Lord. With similar emphasis, even though is stands in a very different context, our Lord spoke when He said, "The Sabbath was made for man, not man for the Sabbath" - Mark 2 : 27. Buying on Sunday to please self clearly displeases God. The whole approach to the question must be a positive one - I must have delight in that which pleases God, and that which will promote spiritual delight in God.

We do not overlook the fact that our present day social structure is very complex. Various tasks become necessary today which in a previous period of history were not necessary. Maintaining the sources and outlets of electrical current, keeping the machinery for natural gas supply in operation, to mention only two things, require Sunday work. Works of NECESSITY and works of MERCY have the sanction of the Word of God. But not that which is motivated by personal pleasure. Therefore a Christian young man or a Christian young woman not only **may**, but **ought** to courteously refuse to go to a store on Sunday to buy things for the pleasure of men. God has a way of honoring those who honor Him. He still controls the hearts of men, just as He directs the water courses on the earth's surface. He awakens respect in the hearts of men for people who have the courage to live by their convictions. Thank God that "there remain- - - - glimmerings of natural light" (Canons of Dordt III & IV, Art. 4) whereby the value of conviction is still appreciated.

Much more might be said, but the limit of space for this article means that I must limit what is said. There is one phase that I just want to touch upon with a few words. I am thinking of those young men and young women who are single, who rent a room somewhere, and who perhaps have to buy their meals on Sunday. What are they to do? There are very likely a number of such young people among our immigrants. If there is no other way, they will have to get their meals in public eating places. But could not the love and interest of fellow Christians meet them in their circumstances, so that they need not gradually make their consciences dull on the score of the sanctity of the Lord's Day? If Church members know of such young men or young women, invite them to come along to your homes on Sundays. It will be an opportunity to practice your Christian love, and will add much to the blessing of the day for such a young person.

In closing, never forget that we cannot break God's order, without painful damage to ourselves. The pain may not be felt immediately, but it will come. "Though the mills of God grind slowly, yet they grind exceeding small; while with patience He stands waiting, with exactness He grinds all".

ONZE ORGANISATIE

JOHN VELLINGA

De noodzakelijkheid van gast- doorgangshuizen

Immigratie uit Nederland bepaalt zich niet langer tot landbouwers en tuinders, doch is nu ook open voor ambachtslieden. Dit heeft een nieuw probleem met zich mee gebracht. Bij de plaatsing van gezinnen bij farmers wordt steeds bepaald dat er in woongelegenheid wordt voorzien door de werkgever. Dit is niet het geval bij ambachtslieden. Vele ambachtslieden komen op een open visum; hiermee bedoelen wij dat voor 'n werkgever wordt gezorgd na aankomst. Anderen hebben een werkgever voor vertrek, doch met uitzondering van heel zeldzame gevallen wil de Canadese werkgever niet voor woongelegenheid zorgen. Dit doet hij ook niet voor ander werkvolk. En dit veroorzaakt een groot probleem. Waar moet het nieuw aangekomen gezin heen wanneer het arriveert, vaak met weinig dollars op zak. Werk is meestal gevonden na enkele dagen, misschien een week. Doch waar het eerst heen bij aankomst. Naar „cabins", „touristen-homes", „hotels" of bij andere immigranten. Dit laatste gaat soms doch niet als regel.

In de drie eerste gevallen zijn de kosten niet te dragen voor onze immigranten. Voor een gezin van man, vrouw en twee kinderen kost dit per dag alleen voor logies minstens van zeven tot tien dollar. Hierbij komen dan nog de kosten van eten en drinken in een restaurant hetwelk zeer sober gerekend vijf dollar kost. Dus de onkosten lopen in een week op tot 100 dollar. En als dat het geval is met een gezin van twee kinderen waar moet het dan heen met gezinnen van vijf en zes, zoals er zovelen uit het vruchtbare, kinderrijke Nederland arriveren. Bovendien, en dit vooral in de zomer, is het zelfs moeilijk om onderdak in zulke plaatsen te krijgen, omdat men liever geen kinderen de hele dag om huis heeft. Vele gezinnen komen met subsidie, en de dollars zijn schaars. Kleinigheden moeten er gekocht worde na aankomst en dit vermindert die enkele dollars vlug.

Moeten wij nu deze mensen zelf maar laten tobben, als zij in dit vreemde land aankomen, met de schrale troost: „gaat heen en wordt warm"? Of is het onze taak om in dit opzicht als leden en organisatie en bovenal als broeders in Christus de helpende hand te bieden.

Het Synodale immigratie committee der Chr. Ref. Churches, vergaderende in Winnipeg op 17 November j.l. was overtuigd dat hier een taak ligt die onze aandacht vraagt, dat wij in deze moeilijke kwestie van eerste behuizing na aankomst de helpende hand moeten bieden en wel door het opzetten van enkele gasthuizen of misschien beter gezegd doorgangshuizen. Er werd dan ook besloten om twee zulke gasthuizen te openen in Ontario en een in Alberta. Maar wie gaat de kosten dragen van dit werk?

FINANCIERING VAN GASTHUIZEN, DOOR WIE?

Hetzelfde comite kwam tot de conclusie dat deze kosten niet kunnen betaald worden van de fondsen waarover het beschikt. Zoals naar wij hopen de meeste onzer lezers weten, ontvangt dit comite voor zijn werk een quota of aanslag vastgesteld door de Synode der Chr. Ref. Church. Voor 1951 ontving men een dollar per gezin. Dit betekent dat elk gezin aangesloten bij onze kerk door de Synode verplicht werd om een dollar te betalen voor dit werk. Dit geld wordt bijeen gebracht door middel van collecten of door een aanslag in de plaatselijke kerkelijke gemeenten.

Tot nog toe is er altijd voldoende geld binnen gekomen om de verschillende kosten te dekken, doch niet genoeg om nieuwe werkzaamheden te aanvaarden. Er werd dan ook voorgesteld om dit op een andere wijze te financieren, en wel door de vier classes die betrokken zijn bij het werk in Canada te vragen om een classicaal quotum te heffen, Classis Pacific voor British Columbia, classis Alberta voor deze provincie, classis Minesota voor Manitoba en Noord Westelijk Ontario, classis Ontario voor Oost, Zuid en Zuid West Ontario. Uit het classicale verslag van Alberta hebt U kunnen opmaken dat deze classis zulk een quotum heeft aangenomen en wel $1 per gezin. Van de andere drie is nog geen besluit bekend.

BELANGEN VOOR DE OPBOUW DER CHR. REF. IMMIGRATION SOCIETIES

WAT GAAT ONTARIO DOEN ?

De jaarvergadering van de provinciale immigratie organisatie werd gehouden in de maand December. De meeste afdelingen stuurden afgevaardigden, dus waren officieel vertegenwoordigd. Het voorstel van het Synodale immigratie comite over deze gast- of doorgangshuizen kwam ter tafel en bracht nogal wat tongen in beweging. De kern van de hele zaak was dit. Men is overtuigd dat de Chr. Ref. Church door haar comite veel goed werk heeft verricht zonder enige kosten aan de kant van de nieuw inkomende immigranten. Bovendien zijn de gelden voor dit doel opgebracht door onze immigranten-gemeenten in Canada zeer laag, voor 1951 iets over $ 1000. Dus dit bedraagt lang niet het vastgestelde quotum van $ 1 per gezin. Zou het nu niet getuigen van vooruitgang en meer verantwoordelijkheidsbesef indien wij inplaats van dit onze kerken te laten doen, zelf als provinciale organisatie dit werk en de onkosten op ons nemen?

Ook werd er opgemerkt dat langzaamaan en niet eerder dan dat dit mogelijk is feitelijk de gehele verantwoordelijkheid moest rustn op onze organisatie, al zou dit ook eerst zijn met steun van de kerken in de Ver. Staten en Canada, hetzij door quota of door collecten.

Er werd dan ook een besluit genomen om hier in Ontario niet de classis te vragen om quota voor dit doel, doch om als organisatie deze gelden te verzamelen. En, lezer, dit werd besloten met algemene stemmen. Een mooi begin, doch nog geen geld!

Om dit besluit uit te voeren zal elke afdeling gevraagd worden $ 2.50 te collecteren van ieder gezin in elke groep en gemeente. Om dit te bereiken werd geadviseerd om in contact te treden met desnoods de lokale kerkeraad en om door collecten zijn deel bijeen te brengen. Persoonlijk ben ik overtuigd dat het besluit op deze vergadering een stap in de goede richting is, doch men vergeet dat het practisch de zaak moeilijker maakt, want door classicale quota is het gemakkelijker geld bijeen te krijgen dan door een vrije gave of collecte. Toen dan ook dit besluit genomen werd kwam deze gedachte bij mij op, de voorsteller heeft hoop ik niet alleen op het oog wat wij eigenlijk moeten doen, doch ook wat willen en kunnen wij doen. Hoe is de gewilligheid en draagkracht van onze leden.

DE GEWILLIGEID EN DRAAGKRACHT ONZER LEDEN

Als men de stemmen hoorde in de vergadering dan getuigden deze niet dat allen reeds rijk zijn, doch wel dat de doorsneeimmigrant gaarne deze nieuwe verantwoordelijkheid op zich neemt en ook financieel zonder bezwaar kan aanvaarden. Natuurlijk, er zijn altijd gezinnen in elke gemeente die er moeilijk voor staan, en misschien hun deel niet kunnen dragen, doch er zijn andere die zonder hun gezicht te vertrekken wel veel meer dan hun deel willen en kunnen geven. Dus door elkaar genomen nemen wij aan dat de gewilligheid en draagkracht er is om deze kosten te betalen.

Een enkele opmerking is misschien wel op zijn plaats. In ons werk denken wij nooit in termen van: maar profiteer ik of onze kerk of afdeling hier ook van. Het moet ook in dit werk niet in de eerste plaats eigen belang zijn, doch de zaak als zodanig. Dit weten wij ook zeer goed uit andere dingen die wij doen als kerk en organisatie. Dus allen voor een en een voor allen!

Hoe kunnen wij nu op de vlugst mogelijke manier aan de weet komen dat elke afdeling deze zaak nu zonder wachten aanpakt en geld binnen brengt, zodat er niet een te lange wachttijd is voor het openen van deze gast- of doorgangshuizen.

Hier ga ik niet over schrijven, ik heb zoveel vertrouwen in onze lokale besturen en leden dat ik denk: de meesten zijn er reeds mee begonnen, en indien niet dan doet men dit zonder wachten als men dit artikel leest.

Van heinde en ver

Uit Canada

Er zijn voor Edmonton, Alta, grote plannen in de maak. Men overweegt namelijk de aanleg van een nieuwe spoorweg die de stad zal verbinden met het Great Slave Lake met het doel allerlei delfstoffen die bij het Great Slave Lake gevonden worden in Edmonton te verwerken. Een en ander zal een uitbreiding van 1 billioen dollars in Edmonton's industri-ele wereld tengevolge hebben.

De staking van de tram- en busbestuurders in Toronto is ge-eindigd. De stad was 19 dagen lang van haar publieke vervoermiddelen verstoken. De diensten zijn op 22 Januari hervat.

Voor de eerste maal in meer dan 20 jaar is de Canadese dollar gelijkwaardig geworden aan de Amerikaanse dollar in de afgelopen weken.

Op 21 Januari j.l. is het eerste immigrantenschip van dit jaar vanuit Nederland naar Canada vertrokken. Het is de „Zuiderkruis" die plm. 800 Hollandse immigranten, waaronder 271 kinderen, naar deze zijde van de Oceaan vervoert. Het schip werd in Halifax verwacht tegen einde Januari.

De minister van Immigratie en Burgerschap, Z.E. Harris, heeft in 'n rede te Winnipeg gezegd dat er in het komende jaar een belangrijke verschuiving in de immigratie-politiek zich zal voltrekken. Canada's belofte om een bepaald aantal mensen uit de Europese kampen voor „verplaatste personen" op te nemen is nagekomen. De immigranten die dit jaar Canada binnen gelaten zullen worden, komen bijna uitsluitend uit Engeland en Noord-Europese landen, zeide de minister.

Uit Nederland

Het Nederlands Bijbelgenootschap is thans gereed gekomen met de nieuwe vertaling van de Heilige Schrift. Er waren 70.000 exemplaren van de nieuwe vertaling van tevoren besteld en met de verzending daarvan is een aanvang gemaakt.

Ommelanderwijk te Groningen is door een windhoos geteisterd. Verschillende boerderijen werden ernstig beschadigd, terwijl een boerderij zelfs totaal verwoest werd. Ook was er ernstige schade aan vruchtbomen en sneuvelden er vele lantaarnpalen.

Geleerden hebben uitgerekend dat de Nederlandse steenkoolmijnnen in Limburg over plusminus 80 jaar uitgeput zullen zijn.

Het koninklijk gezin is voor een wintervacantie naar het Oostenrijkse plaatsje Sankt Anton getrokken. De trein waarmede de reis gemaakt was kwam 's nachts om kwart voor vier in het centrum van wintersport aan. De plaatselijke autoriteiten die zich ondanks het nachtelijk uur opgemaakt hadden om de hoge gasten te begroeten keerden onverrichterzake naar hun bedden terug, want de koninklijke familie was in zoete rust. Een Canadees die er ook bij tegenwoordig was vertoonde zich zeer verwonderd dat Prins Bernhard ook sliep. „De prins rijdt zijn eigen auto, bestuurt zelf zijn vliegtuig", zei de Canadees, „en ik had nu minstens verwacht, dat hij in de locomotief zou zitten".

Als bewijs van dank voor de hulp die Nederland van Amerika ontving na de tweede wereldoorlog zal koningin Juliana tijdens haar komende bezoek aan de V.S. het Amerikaanse volk een carillon aanbieden.

DE GROEP WALLACEBURG, ONT.

Als men in Zuid-West-Ontario over Wallaceburg spreekt, betrekken de gezichten een beetje. Wallaceburg maakt een moeilijke tijd door. Er is daar in verhouding tot de grootte van de plaats nogal wat industrie, die echter momenteel maaar half of in het geheel niet draait. En dat legt zijn stempel op het leven in Wallaceburg. Men zou zo zeggen, dat je nu in Wallaceburg niets moet organiseren, omdat je dan een behoorlijke kans maakt, dat het mislukt onder de druk van de economische tegenslag.

Maar er is op 27 December j.l. een ander geluid uit Wallaceburg vernomen. Op die dag zijn 20 mannen bij elkaar geweest en hebben besloten de schouders onder het immigratiewerk te zetten. De maatschappelijke druk ten spijt hebben ze een immigratie-vereniging gesticht en zullen ze trachten de Nederlandse groep daar te versterken.

Nadat Mr. John Vellinga in grote trekken ontstaan en doel der Chr. Ref. Immigration Societies had geschetst en verschillende vragen daaromtrent had beantwoord, werd een daartoe strekkend voorstel met algemene stemmen aangenomen en was de Chr. Ref. Immigration Society in Wallaceburg gesticht. Men koos zich een bestuur, bestaande uit de heren (alphabetisch genoemd) T. Bos, C. Molema en J. Strijker.

Teneinde het werk zo efficient mogelijk te doen, besloot men Mr. T. Bos als keyman te doen fungeren, die dus ook het contact tussen Wallaceburg en de Fieldagent zal onderhouden. Men zal trachten door middel van advertenties in plaatselijke bladen gezinnen uit Nederland op farms te krijgen.

Het werk van begrafenisvereniging en Credit-Union zal worden voortgezet in samenwerking met Chatham, Dresden en Ridgetown.

MODERNE KANNIBALEN

In Zuid-Amerika heeft zich een afgrijselijk geval van kannibalisme voorgedaan. Zeven personen ontsnapten gezamenlijk uit een gevangenkamp in de wildernis en zochten dwars door een geheel woest gebied hun weg naar de vrijheid. Zij moesten een afstand van 250 mijl afleggen door een streek, die slechts bewoond wordt door slangen, wilde beesten en inboorlingen. Toen zij door hun mondvoorraad heen raakten hebben zij een hunner metgezellen gedood en gegeten. De ontsnapte gevangenen kwamen na 38 daen in de bewoonde wereld aan, waar zij onmiddellijk werden gegrepen en naar het kamp teruggevoerd.

VOOR DE VROUWEN

Wit als sneeuw

Wij hier in Ontario en in andere gedeelten zeker ook wel, weten nu dat er veel sneeuw vallen en dat het geducht koud worden kan in Canada. Die sneeuw kan ons zo belemmeren en zo veel moeite bezorgen. Wij kunnen er niet door met onze auto's, het wordt glad op de wegen, de kinderen worden er zo nat van, het hindert ons op zo vele manieren.

Het is waar, de sneeuw berokkent veel verdriet, maar er is ook een andere zijde aan. Dat heerlijke, witte kleed is zo rein en heerlijk als het op de zwarte aarde valt en alles bedekt in pralende pracht. Hebt ge wel eens een vlokje bekeken? Ieder vlokje heeft een aller prachtigste vorm en ge zult er nooit twee gelijk zien. Wat is onze God toch groot dat Hij zoveel schoonheid en variatie kan scheppen zelfs in een zonietig ding als een sneeuwvlokje. Met al de moeite die wij vaak van de sneeuw hebben moeten we toch nooit het schone er van over het hoofd zien en de Heere er voor prijzen. 't Is ook zo heerlijk dat Hij de sneeuw gebruikt als beeld om ons Zijn grote liefde te openbaren. Jesaja zegt: „Als waren uwe zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw". Wat bezoedelen we ons zelf vaak weer en zo spoedig. Mogen we allen bidden om dat wit te maken!

Canadese huwelijksbevestiging

Er zijn ons vaak vragen gedaan aangaande de vormen en gewoonten in gebruik in de huwelijksplechtigheden hier in Canada en het dacht ons goed dit eens te bespreken. Men zal de gewoonten niet gemakkelijk laten varen maar er zullen, zoals met vele dingen, langzamerhand nieuwe aangenomen worden die onder de mensen in zwang zijn. Dat kan en mag mits we het ware niet laten varen en naar Gods Woord blijven leven. De huwelijksdag is voor onze zonen en dochters wel een van de grootste dagen in hun leven hier op aarde en we willen daarom alles doen om die dag een nooit-te-vergeten dag te doen zijn.

In de eerste plaats willen we opmerken dat het bruidspaar hier niet naar het stadhuis behoeft te gaan om het burgerlijk voltrekken van het huwelijk en daarna naar de kerk voor de kerkelijke inzegening. Hier hebben de dominees en priesters de volmacht van overheidswege om dat huwelijk te voltrekken. Bij het Christenvolk gaat de kerkelijke inzegening hiermee gepaard.

Er zijn twee methoden waardoor het bruidspaar vergunning kan krijgen tot het huwelijk. De eerste is om een schriftelijke vergunning (license) te verkrijgen in het stadhuis en die aan de dominee te geven voor het trouwen. Hier in Ontario moet men minstens drie dagen wachten met het trouwen nadat men de vergunning verkregen heeft, in speciale gevallen kan de tijd verkort worden maar dat hangt van de omstandigheden af.

De tweede weg is door "banns", dat is door afkondiging in de kerk waar men gewoon is te kerken. Dit moet minstens een week van te voren geschieden en men moet minstens 15 dagen in Ontario gewoond hebben. Ik heb geen kennis in deze zaken hoe het in de andere provincies met "banns" wordt gedaan.

Nu de plechtigheid zelf. Zo men bloemen ter versiering in de kerk wenst plaatse men die, met hoge kandelaars, zo men wil, lang genoeg van te voren, zodat het geen stoornis verwekt als de gasten aankomen. Ook moet voor een knielbank gezorgd worden.

De bruidegom ziet toe dat er twee van zijn vrienden (ushers) vroeg genoeg in de kerk zijn om de genodigde gasten hunne plaatsen aan te wijzen. De regel is dat familie en vrienden van de bruid aan de linkerkant in de kerk zitten en die van de bruidegom aan de rechterkant.

Vijf minuten voor de tijd komt de moeder van de bruidegom, aan de rechterarm van de "usher", en zijn vader die volgt, en nemen hun plaatsen in, in de eerste of tweede bank, rechts. Natuurlijk speelt men zachte muziek als het even kan. Als allen klaar zijn, wordt de moeder van de bruid, ge-escorteerd, naar haar plaats en zo de vader zijn dochter , de bruid, niet aan de arm begeleid, volgt die de moeder en neemt zijn plaats in naast haar in de eerste of tweede bank, links.

Nu zijn de anderen gereed om binnen te komen. De bruidegom, met zijn "bestman" komen door een zijdeur in en gaan aan de rechterkant, voor de knielbank staan. Het bruidsmeisje komt nu van achteren naar voren niet haastig en gaat aan de linkerkant staan. Als men een "flower-girl" wil hebben, gaat die direct voor de bruid aan met haar bloemenmandje. De bruid komt nu alleen of aan de arm van haar vader en gaat aan de linkerkant van de bruidegom staan. De vader, nadat hij zijn dochter aan de bruidegom heeft toevertrouwd, gaat naast zijn vrouw zitten. Onder ons, waar er een predicatie gehouden wordt, zal men stoelen moeten plaatsen voor het bruidsgezelschap.

U zult wel bemerkt hebben dat het hier anders gaat met de trouwringen dan in Holland. Met de verloving krijgt het meisje een ring, gewoonlijk met edelgesteente, diamant, paarl of wat men het liefst heeft. Vaak wordt een van de voorouders ge-erfde ring van pas gemaakt. Deze ring wordt aan de linkerhand gedragen en blijft daar. Met het trouwen krijgen de bruid en bruidegom een trouwring zoals ze in Holland met de verloving krijgen. Deze worden, gedurende de ceremonie aan elkaar gegeven en worden

aan de derde vinger van de linkerhand gedragen.

Na de dienst verlaat het bruidsgezelschap het eerst de kerk, bride's maid en bestman, de vaders en moeders en dan de andere gasten. Het gezelschap blijft achter in de kerk staan om de gelukwensen te ontvangen.

De bovenstaande regels zijn de gewone die hier te lande gevolgd worden. Al wil men ze zelf niet volgen het is toch goed ze te kennen als men bij anderen genodigd wordt. Mogen onze zonen en dochters nooit vergeten dat wat vormen er ook gebruikt worden het eerste dat nodig is, is om „in de Heere" te trouwen.

—

Het stukje „Dat wat ons staande houdt" in ons vorig nummer werd geschreven door Mrs. J.G. waarvoor onze hartelijke dank en excuses dat we het niet aan haar hebben toegeschreven.

—

ONS BREIHOEKJE

Toen ik in „het breihoekje" van Contact Dec. 3 neusde, zag ik dat er in de beschrijving van de Lindbergkap een fout was geslopen, n.l. wanneer we in elke naald een dubbele mindering maken, dan moeten we, om de wijdte te houden, aan het begin en eind van diezelfde naald 1 steek bijmaken, en dan 1 toer overbreien. Dit moest me eerst uit m'n pen.

Er zijn er die gevraagd hebben om een verklaring van de breisteken die in Engels geschreven patronen-boeken staan. Hieronder volgen ze:

k: knit: rechtbreien
p: purl: averecht breien,
st.: stitch: steek,
p.s.s.o.: pass slip stitch over: overhalen
tog.: together: samenbreien,
w.o.: wool over: omslaan,
wlfwd: wool forward:naar voren omsl.

Mocht u een aardig patroon zien, probeer het eens en u zult spoedig gewend raken.

Deze keer moet het eens moeders beurt zijn. Een beschrijving van een eenvoudige pullover met korte mouwen. Bovenwijdte 94 cm. Materiaal 7 onz. balls 3 draads wol en 2 balls angora in dezelfde tint of juist afstekend naar verkiezing.

De beschrijving is van een voor en achterpand, maar u kunt deze ook op 4 naalden breien, in het rond, aangezien de pullover geheel recht is gebreid (1 toer recht, 1 toer averecht).

Voor 't rugpand zetten we op 100 steken en breien 25 toeren, 1 recht, 1 averecht voor het boord. Daarna 1 toer met meerderingen, n.l. in elke 10 st. een steek bijmaken. 4 toeren breien en aan het begin en eind der naald 1 st. bijmaken. Deze meerderingen doen we in het vervolg elke 2 inches tot het armsgat.

Als we 30 toeren boven het boord gebreid hebben doen we 1 toer van angora wol. Dan 20 toeren breien en 2 toeren angora. 7 van wol en 3 toeren angora. Nu 15 wol, 4 angora; 12 wol, 5 angora; 9 wol, 6 angora. Nu eerst voor het armsgat 5 st. afhechten en de volgende 8 toeren beginnen met 2 st. tesamen. 7 wol, 9 angora; 5 wol, 12 angora toeren; 3 wol, 15 angora, 1 wol, en nu verder angora. Nu de schouder afschuinen door de eerste 6 toeren met 8 st. afhechten te beginnen.

Het voorpand breien we net eender, alleen als we boven het armsgat de 7 toeren wol en 9 angora en 5 toeren wol en 12 toeren angora gebreid hebben verdelen we het werk in drien. We zetten de middelste 20 steken op een veiligheidsspeld en breien eerst de schouders op. Aan de halskant 6 toeren beginnen met 2st. tesamen, de schouders opbreien als de ruglengte en afschuinen.

DE MOUWEN

Bovenaan beginnen. Opzetten 70 steken. Aan het begin van de eerste 24 naalden, uit de eerste steek 2 st. maken. 5 toeren breien en aan het begin en eind 2 st. tesamen. Dit doen we in het vervolg om de 10 toeren tot de gewenste lengte er is. Dan breien we nog 5 toeren extra en hechten af. We maken dus geen boordje maar een zoom aan dit mouwtje.

De halsafwerking is eenvoudig. We nemen de 20 steken van de speld en rondom de hals tesamen 105 in totaal en breien met fijne naalden een boordje 1 recht, 1 averecht, 10 toeren hoog.

Nu tot slot m'n beste wensen voor 1952 voor allen. De wolprijzen gaan omlaag, dus brei en spaar.

JOAN

—

Lijst van Nederl. Consulaten

SAINT JOHN, New Brunswick
(New Brunswick en Prince Edward Island)
L. G. Hoar, Vice-Consul der Nederlanden, Adres: 42 Princess Street, Tel. 3-3746

ST. JOHNS, Newfoundland
(Eiland Newfoundland en Onderhorigheden, St. Pierre en Miquelon).
F. R. Emerson, K.C., Vice-Consul der Nederlanden, Adres: Duckworth Street, Tel. New foundland.

SYDNEY, Nova Scotia
(Eiland Cape Breton)
C. D. Ryan, Vice-Consul der Nederlanden Adres: 105 Bentinck Street, Tel. 92.

TORONTO, Ontario
(Provincie Ontario, met uitzondering van het gedeelte gelegen ten Westen van de meridiaan 85° W.L. en van het ressort van het Consulaat te Ottawa).
* H. P. van Gelder, Consul der Nederlanden. Adres: 255 Bay Street, Tel. Empire 4-4655.

VANCOUVER, British Columbia
(Brits Columbia, alsmede het Yukon Territorium).
* Jhr. F. L. K. Coenen van 's Gravesloot, Consul der Nederlanden, Adres: 475 Howe Street, Tel. Tatlow 2920

VICTORIA, British Columbia
(Vancouver-eiland)
W. G. C. Holland, Vice-Consul der Nederlanden, Adres: 922 Government Street, Tel. G-4115.

WINNIPEG, Manitoba
(Provincie Manitoba en de Noord-Westelijke Territoria).
* Mej. F. M. J. Schortinghuis, wnd. Consul der Nederlanden, Adres: 409 Royal Bank Building 504 Main Street Tel. 92801.

N.B. Aan de consulaire ambtenaren, wier namen met een * zijn gemerkt, kan in de NEDERLANDSE taal worden geschreven. De briefwisseling met de anderen behoort in de ENGELSE taal te geschieden.

DOELTREFFEND EN GOEDKOOP

Vele Nederlanders in Canada lezen „Calvinist—Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals jubileums-, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdens-advertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slechts 20 cents per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum tarief $1.50 per plaatsing.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

BOX 234, CHATHAM, ONTARIO

Met dank aan God en grote blijdschap geven wij u kennis van de geboorte van ons dochtertje

TRIJNTJE CORNELIA

ERIN, 6 Januari 1952

H. MORSINK
A. MORSINK—VANDER VELDE

KENNISMAKING GEZOCHT

Langs deze weg zoekt nette jongeman, P.G. serieuze kennismaking met flink meisje plusminus 30 jaar. (Foto op erewoord retour.)

Brieven onder No. 2500, % Amsterdam Bulb, Port Credit, Ontario

---

CORRESPONDENTIE

Langs deze weg zoeken 5 Hollandse jongens correspondentie met 5 Hollandse meisjes (leeftijd 18—22 jaar). Brieven met foto's worden ingewacht door

Mr. L. F. EMMELOT
Madden, Alberta

WIE UIT ESSEX

bestelde mij op 7 December 1951 boeken en vergat naam en adres te vermelden?

A. VAN TUYL,
R. R. 3, St. Catharines, Ont.

GEVRAAGD:

Tegen 1 Maart gezin (3 werkkrachten) voor sharework; 10 acres tomaten, enkele acres tabak, werk in suikerbieten en wat vast werk. Woning met 4 vertrekken en electrisch licht beschikbaar. Schrijf (Engels) aan Mr. Joseph Samson, R.R. 1, Fletcher, Ont., (bij Chatham)

JOB WANTED

Jongeman, gehuwd, 29 jaar, geen kinderen, zoekt werk in de tuinbouw. 14 jaar ervaring, bekend met fruit, koude grond, stook en platglas. Waar woning of kamers beschikbaar zijn, liefst in Holland Marsh. Brieven aan

J. A. VANDE KRAAN,
% H. Tomlinsen, Highway 50,
Nashville, Ontario

TE BEKOMEN

Enige onderdelen voor Hollandse fietsen

F. VAN DRIEL
L & L Farms,
Meadowvale, Ontario

WIJ ZIJN RUIM GESORTEERD IN:

Onderkleding, Werkkleding, Werkschoenen, Rubberlaarzen, enz.

Tevens Hollandse sigaren en shagtabak verkrijgbaar!

J. S. JANSSENS

Murphy Road, Sarnia, Phone D I 8069

BLESSINGS OF SUFFERING — $2.00

In twelve warmly re-assuring chapters the author shares with his readers the showers of blessings which he experienced during his siege of illness from a disease which the physicians had pronounced incurable. The author's testimony is bolstered by the witness of hundreds of others who experienced similar blessings during illness. To this are added comforting extracts from Scripture, and appropriate gems of poetry.

Introductions by: Robert G. Lee, Dr. Paul Harrison and Philip E. Howard, Jr.

• *Books for the Shut-in* •

by William Goulooze

A seminary professor's story of his victory of faith and prayer over disease and suffering.

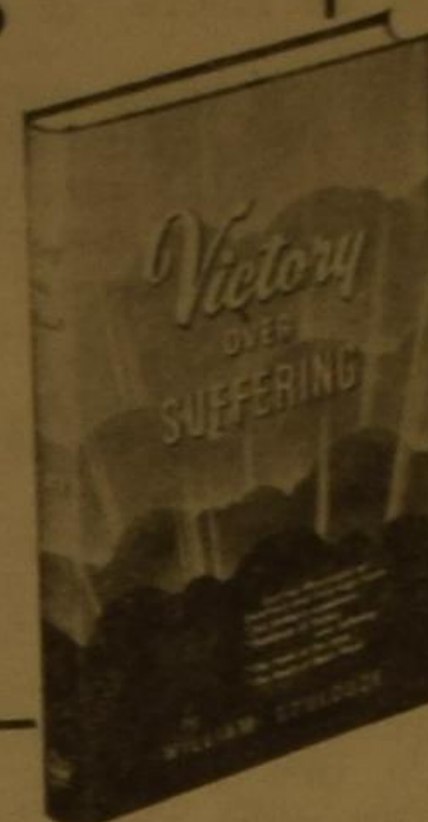
"I am a shut-in, unable to work. I can't tell you how much this book means to me." — *Mrs. H. N. J.*

"Our society plans to give this book to the sick and shut-ins instead of plants or flowers." — *A California Reader*

". . . a book that will bring victory, a book that will instruct and inspire!" — *Calvary Pulpit*

Introductions by: Clovis G. Chappell, Paul Hutchens, and Walter L. Wilson

VICTORY OVER SUFFERING — $2.00

and 10% to price of book for postage

J. LUINSTRA, Bookseller

Sarnia, Ontario

HOLLANDERS
in en rond Calgary!

CHRISTIAN REFORMED CHURCH SERVICES

in Hungarian Calvinist Church

Centre St. and 14 Avenue South
see: Herald Church ads.

ZEND DE COPIE

voor het drukwerk dat U nodig hebt naar

THE MERCURY PRESS

124 Queen Street — Chatham (Ontario)

en Uw order wordt snel en goed uitgevoerd en afgeleverd!

Te koop aangeboden:

100 acres farm, zeer goede zavelgrond waarvan 8 acres wintertarwe, 24 acres geploegd en 12 acres corn nog niet ge-oogst. Groot stenen huis met 12 vertrekken, centrale verwarming, electrisch licht en water. Flinke barn op cement fundering. Volle pr. $12.500.— Hypotheek beschikbaar

—

25 acres fruit farm met koelhuis, sproeimachine, sorteermachine. Zeer goede soorten appels. Woning met 5 vertrekken. Volle prijs $10.500.— 4% hypotheek beschikbaar

—

50 acres farm bij Newburey. Woning met 7 vertrekken, electrisch licht, water. Barn 20 x 30, kippenhok 15 x 60, alles op cement fundering. Volle prijs slechts $4500.—. Hypotheek beschikbaar.

Schrijf of telefoneer naar:

JAN BOSVELD

BE-EDIGD MAKELAAR

89 Thames St., Chatham, Ontario

Telefoon kantoor: 1100, huis: 5073 - W

---

5 acres, 11½ mijl vanaf Chatham, woning met 8 vertrekken. Ideale kippenfarm.
$4500.— Contant $2850.—

—

15 acres, dicht bij Florence, 25 mijl vanaf Chatham, uitgezochte tuinbouwgrond, woning met 7 vertrekken. $5800.—

—

30 acres, aan Highway 21 bij Wabash, ongeveer 20 mijl vanaf Chatham, woning met 5 vertrekken, goede gebouwen. $8500.—

—

50 acres, 4 mijl vanaf Dresden, waterleiding in huis en schuur
$8000.— Contant $4750.—

GEOFFREY VAN RAAY REAL ESTATE

Geld te leen voor onroerende goederen

PARKEERPLAATS BIJ KANTOOR

190 Wellington St. W. — Phone 3037
Res. Phone 2818-2.

Chatham, Ontario

Heel veel Hollanders hebben, dank zij allerlei onprettige ervaringen, een zekere weerzin tegenover het afsluiten van een levensverzekering.

In veel gevallen is dat heel begrijpelijk. Maar als een levensverzekering aangepast is aan uw eigen bijzondere omstandigheden is het geen last, maar een lust. Dan is het een werkelijke dekking tegen mogelijke gebeurtenissen en tegelijk een spaarpot voor uw oude dag.

Graag wil ik een plan ontwerpen voor u, dat bij u past. Zonder enige verplichtingen uwerzijds natuurlijk.

Schrijf even naar

DICK FARENHORST

17 Gray Street, Chatham, Ontario

of telefoneer 3318-J

v/h Insp. „De Nieuwe Eerste Nederlandse"

Adres Verandering

Nieuw Adres
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam. ....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

Post-adres ____________

Tegenwoordig Adres

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie adres: P.O. Box 234, Chatham, Ont.

Naam ____________

Post-adres ____________

Indien nodig naam van werkgever en adres:

ABONNEMENTS-FORMULIER VOOR NEDERLANDSE LEZERS

Naam van persoon in Nederland

Adres ____________

Naam van persoon die abonnement opgeeft in Canada ____________

Adres ____________

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: Box 234, Chatham, Ont., en wij zorgen voor verzending naar Nederland.